

Fabian ANTON

Mic tratat de colorare a nopții

FABIAN ANTON

**MIC TRATAT DE
COLORARE A NOPTII**

Editura Terra
Focșani, 2011

ISBN

Hai să inventăm un catalog cu plecări
cum lăsăm în urmă peroane de gări,
cum răvășim prin paturi cearceafuri albastre
cum părăsim zîbind aroma din glastre
și mai ales fab, hai să scriem cum părăsim
toate trupurile astea de ceață pe care le iubim
și cum plecăm așa, fără sens, spre nicăieri,
fără să știm cine suntem ori cine-am fost ieri
o să stăm să scriem încet, la masa din ogradă,
în jurul nostru vor fi rodii și mov păsări de pradă
eu o să-ți dictez tot, absolut tot, să știi
de dincolo de gard se vor auzi râsete de copii,
iar noi o să scriem zile-ntregi neîncetat
despre tot ce-am pierdut, despre tot ce-am uitat,
și-apoi foile toate, sute, chiar mii de foi,
le vom face avioane, le vom da drumul prin ploi,
și poate, cine știe, în altă țară, cîndva
se vor opri în sfîrșit pe-o masă cu catifea
și cu pahare d-alea lungi, de cleștar,
și-n fața mesei, pe-un scaun, un Seraf de muștar
le va desface încet, cu aripa le va netezi ușor
va citi ore-ntregi tot ce-am scris, tot ce-au prins ele-n
zbor
apoi va ofta cum oftezi tu uneori,
se va ridica, va ronțăi agale petale de flori,
iar noi vom fi fericiți știind că de-acum va purta
toate plecările noastre ascunse-n inima sa.

O să iau un fir de Iris și-apoi o să-l pun așa, pieziș,
între noi cu un capăt în inima mea înfipt
și celălalt ușor, șerpuit, oprit în sufletul tău ca-ntr-o
glastră. Apoi, pe ulița asta albastră,
pe spada asta florală, vom da de-a dura, leneș,
o îmbujorată portocală – însă nu oricînd, ci doar cînd
se cade (doar iarna, la 9 și la 7 jumate).
Cînd va ajunge lîngă glezna ta o vei miroși
o să-mi șoptești: Așa miros copiii, știi?
Și eu voi șuiera: Da, Alria, ai dreptate,
așa miros copiii, a lapte și a mere coapte
(iar uneori – iarna și cînd sînt triști – din greșeală,
miros a zăpadă și a portocală).
Tu vei rîde, poate nici nu mă vei mai auzi,
gîndindu-te la catifeleții, aromații copii
ce perindă sufletul tău încă și încă.
Apoi, fiind deja seară, îmi vei lua mîna stîngă
și, fără un cuvînt și deci fără frică,
vei ieși pe uliți cu pas mov de piscică
și-mi vei spune încet: hai Fab, nu te teme,
încă mai putem schimba ceva,
încă mai e vreme
să culegem melisă, să dantelăm mere coapte...
hai Fab, hai, dă-mi mîna... vezi
încă e noapte
iar drumul e lung deci și viața e lungă...
Vei ridica apoi mîna stîngă
și, într-un soi Alrinesc de noapte-bună,
vei cocoța portocala în nouri pe post de lună.

Tîrziu o să știu c-ai plecat, c-ai plecat...

Motani de-alabastru vor toarce în pat,
deasupra tăcutei carafe cu vin
pluti-va mireasmă de floare de crin
va fi o zi sfântă cu ploaie de vară
ieși-voi cuminte și trist pe afară
și mă voi plimba alene prin ploi
cu gândul la îngerii, cu gândul la noi
în jur vor cădea din cer minutare
și sfinți de angora vor pleca din altare
și burgul întreg va fi apă și fum
cum este povestea noastră de-acum
și-apoi, pe o bancă, ascuns de priviri,
voi ronțai smirnă, și nori, și-amintiri
și voi scobi pepeni, să aflu în ei
momeli pentru tine, momeli pentru zei,
arome zemoase și dulci și ușoare
de oblojit sînii și coapsele tale,
tincturi de luat seara cu flori de năut
să uiți că ești singur și cât ai pierdut.
Iar într-un tîrziu, prin noaptea amară,
prin pătura deasă de ploaie de vară,
mă voi amăgi că-i ok, cam visat
uitînd că exist, c-ai plecat, c-ai plecat...

Era un soi de lumină albastră
presărată ușor pe flori, pe fereastră,
pe foile de scris, pe farfuriuța
cu șerbet de lămâie...
O lumină albastră ce cobora spre călcâie
ca apoi să urce de-a dura pe perete.
Dincolo, în camera de-alături,
erau două fete –
le văzusem de cu seară,
când am intrat în casă.
Una era înaltă și ținea între palme
o broască țestoasă,
iar cealaltă, tăcută și mov,
tot căuta o cheie.
Stăteau chiar în prag
și auzeam crîmpeie
de cîntece triste
abia îngîinate.
Fata care cînta își dăduse părul pe spate
și părea că visează
sau poate chiar visa.
Undeva, în spatele nostru, cineva
stinsese lumina,
de-acum
nu mai vedeam nimic,
auzeam doar glasul ei, plutind ca un fum
și zgomotul cheii când ușa deschide.
Mă gîndeam zîmbind că-i vreme de colinde
și uite, nu e nimeni, colinde să clădească

și-am intrat apoi în camera mea bătrânească.
Mirosea a șerbet de lămâie și a dor.
Auzeam din camera de-alături chicotitul fetelor
iar eu eram singur și trist și-arțagos
molipsit de burgul cenușiu, cangrenos.
Și-am deschis atunci fereastra,
lumina albastră să intre,
m-am mințit că iarna asta
doar luminile vor să colinde.
Le-am lăsat să-și facă de cap,
tăcută sarabandă.
Iar, cînd au isprăvit,
le-am oferit trupul meu
drept ofrandă.

Alria uneori mov și cald îmi șoptește:

Hai Fab, ai curaj, pune șaua pe-un pește,
toarnă ceaiul în cupe și ridică pocalul.

Vom sorbi ceai de iriși tot pîndind timpul, valul
care ceru-nfioară... pune șaua pe-un pește...

în curînd vine ora cînd iar noaptea domnește
dar atunci vom fi sus, biciuind cai solzoși
printre valuri de abur, prin mesteceni noroși.

Hai, curaj, nu te teme, să-ți arăt că un zbor
nu-i decît o plutire a cuvîntului dor.

Iar atunci cînd ți-e dor e de-ajuns să clipești
să-ți răsară în suflet bile moi și povești
despre pești zburători ce prin ceruri înoată
biciuiți cu-amintiri de o tînără fată.

Și-i de-ajuns să-ți surîdă, și-i de-ajuns să te cheme...

Haide Fab, pune șaua... încă-i timp... nu te teme!

Dacă toți părinții-ar ști
să-i învețe pe copii
să fie scortîșoroși
poate-am fi mai norocoși.
Poate-am umple mari clasoare
cu-amintiri și cu candoare,
laptele ni s-ar părea
o topită catifea,
seara, pe la cinci sau șase,
iarăși ne-am piti prin case
cu camere mov și-adînci
unde nu-i permis să plîngi.
Am preface în culori
note de la profesori
iar carnetele ne-ar fi
tablouri prin galerii.
Și-am ieși la ceai de crini
cu toți greierii vecini...
De-asta spun, oh, de am ști
să lăsăm copiii vii
poate totuși s-ar schimba
ceața din inima ta
și-ai vedea că nu e greu
să-i dai flori lui Dumnezeu.

Locui ai vis-à-vis de spital

Îmi tot povesteai cum va trece trenul regal:

O să mă urc în el, Fab, și-apoi
o să uit de toate, de mine, de noi...

voi privi pe fereastră

fragmente de lumi și de nori,

o să-mi amintesc uneori de tine

cum m-alinți,

cum respiri,

cum cobori

și o să surîd mov, așa... ca-ntr-un vis...

o să plec cu trenul regal, ți-am promis,

ți-am promis...

locui ai vis-à-vis de spital...

încercam să te fac să-nțelegi

că trenurile nu au niciodată vreme de regi,

că gările sînt departe și mici

și că nu poți planta nici o haltă aici.

tu tăceai,

desenai pe mîner fluturi... flori...

seara-ncet creiona

pe ferestre

fragmente de lumi și de nori.

Îngerii mei nu cîntă, Doamne,
le este frig și le e foame,
au obosit de cînd așteaptă
să le dau sufletu-mi să-l toarcă
și să îl facă cergă moale
plutind pe sîni ori pe picioare.
Și nu vor ca să bagi de seamă
că pe pămînt nu te mai cheamă
decît mici candelu de ceară
aprinse-n rugile de seară.

Motanul tău bezmetic mi-a șoptit:

Aseară eram trist când ai sosit
și-am vrut să-ți torc un cântec, dar n-aveai
nici chef de mine și nici chef de ceai.

Și am tăcut, și-am început să rod
bucăți de vată risipite-n pod,
și ore-ntregi pepit mă amăgeam
că ronțai nori din pânze de Cezanne.

Se strecurau doar șoapte violet,
unghii de zahăr, flăcări din parchet,
și-mi tămâiam lin sufletu-mi umbrit
visînd la tine pîn-am adormit.

Cînd m-am trezit, în zori, încă dormeai
ascuns în sîni și-n coapse ca în Rai
și-am vrut să-ți torc un vis dar n-avea rost
să tulbur iar motanul care-am fost.

O să vorbim cîndva despre tot ce trebuia să ni se
întîmple despre gări și despre celelalte obiecte pierdute,
dar nu acum, nu acum, nu acum...
este prea multă silă și ură și fum
și în cîteva ore moartea se va așterne
peste trupurile noastre, peste umeri și gene,
ca pe o amintire sau ca pe o haină o vom purta,
ne vom plimba cu ea pe străzi întunecoase, ne vom
așeza undeva într-un parc ori poate așa, pe un gard, la
întîmplare, privind cu ochii larg deschiși la bucata de
soare ce se căznește să se arate în anotimpul ăsta
înghețat.

Vom zîmbi trist apoi ne vom șterge ochiul înlăcrimat
și vom pune haina asta ciudată ușor pe spătar
să fie așa, un soi de graniță, de hotar,
între partea vie din noi și partea mult prea tăcută.

O să te gîndești la toate numele uitate și la rochia de
mătase cusută în pridvor de bunica.
și la nuci o să te gîndești.

La cum mirosea lavanda și cum îți citeau ai tăi povești
ca să te faci să visezi și să cînți și să zbori.

îmi vei șopti stacojiu spune, fab, cîte flori
ne știi numele și cîte pot oare
să rămîină deschise atunci cînd le doare?

Eu o să tac și-atunci ca și-acum

o să privesc la hîrțiile dansînd în drum

și o să-ți pictez iarăși fluturi ciudați pe tîmple

îți promit, o să vorbim cîndva despre tot ce trebuia să
ni se întîmple...

Vei duce cu tine departe-departe
orașul mov de pescăruși și ape,
unicul tău bagaj prin anii ce curg
sîpet cu scoici și arome plimbat peste burg.
Uneori o să obosești, o să te oprești
să hrănești pescărușii cu aurii pești,
și o să lași marea valurile să-și întindă
peste covoare și mese pînă sus, la oglindă.
În tot acest timp, mestecînd psalmi în gînd,
vei chema toți piticii și îi vei pune la rînd,
ordonați după dureri și-amintiri și povești.
Seara vei înhăma melcii la cele opt calești
ca totul să fie gata pînă în zori.
Vei îmbrăca rochia de dantelă și kiwi și,
înainte să cobori,
vei șuiera încet pescărușii, valurile...
pînă se vor topi amintirile, pîn' se vor zvînta malurile
și, fluturînd batista în orizontul trist,
șopti-vei bleg și candel
uite, vezi fab, exist
și port o cochilie de pescăruși și ape
d-aia nu are cum tăcerea să sape
în trupul meu inserții
d-aia nu are cum
durerea să mă facă să nu pornesc la drum.

Și-apoi, fragil și tandru, ca o pisică-n noapte
îți vei mîna orașul de pescăruși și ape...

Ieri mi-am adus aminte de drumul acela spre munte
și m-am gândit să-ți scriu...
e un alt fel de călătorie cu trenul deși, vezi tu, știu
că totu-i departe, parcuri și munți și gări,
și trec amintiri peste noi, peste zări.
Dar m-am gândit să-ți scriu,
m-am gândit că poate-mi face bine
să depăn culori și arome cu tine.
Să locuim leneși în vanilate povești,
eu să ronțai biscuiți cu ghimbir,
tu, din partea ta de lume, să zîmbești
și să ne întâlnim apoi într-o nuanță comună.
Să-ți aranjez fularul, tu să mă iei de mînă,
și-așa - suflet cu două trupuri -
să străbatem burgul rostogolind boabe de struguri
pentru păsările trecutului și pentru
bătrînul ce cînta la vioară.
Undeva, în centru, la fel ca prima oară,
ne vom opri să ascuți cîntecele indienilor,
mă vei strînge de mînă apoi, privind în ochii lor,
le vei șopti:
Cîndva și eu am vînat bizoni și pești
(știu despre faptele mele de arme pînă și Oștile
Îngerești)...
Apoi va veni noaptea, te voi lăsa să te culci,
mîine trebuie să fii pregătit alte drumuri de munte să
urci. În rest, ce să-ți spun...
aici încă zburdă-n zăpadă copii
iar leagănele tale încă se-nvîrt și tu știi.

Mi-e sufletul de catifea albastră
cînd treci cădelnițînd pe strada noastră
de îngerii roșesc și fac blînd opturi
tot așteptînd suav să li te-alături

și-ncremenesc în birturi infantile
privind cum trec convoaie de copile
cu sîni sfioși ca cea mai dulce boală
mărșăluind în drumul lor spre școală

iar seara mestec pătrunjel flambat
și sorb votci duble fără de rușine
visînd cum te rostogolești în pat
strivind în moi cearceafuri blegi albine.

*Știu că există un fel de pod între mine și tine
Nu am vorbit de el nimănui, știm doar noi și-asta-i
bine
iar în drumul meu spre trecătoarea asta secretă
voi cumpăra cărți și baloane și șapte cutii cu cretă
pentru că drumul e lung și vezi, știi prea bine,
trebuie să înlocuiesc cu culori tăcerile dintre mine și tine
voi cumpăra deci cărți și, seară de seară, îți voi povesti
viața secretă a avioanelor și a trenurilor infinite pentru
copii
pentru că tu, din colțul tău de lume, n-ai habar,
dar și trenurile mănâncă dimineața cereale cu lapte
înainte de a fugi prin păduri de mărar,
iar avioanele, crede-mă, nu știi cum să-ți spun...
imediat ce ies de la grădiniță se-ntrec cu bile mov de
săpun
cu baloane de mii de ori mai aromate decât bila asta de
catifea
ce-o ridic ca pe-un Zmeu pînă ajunge în țara ta
și uite, vezi tu, dragule, tot amintindu-mi de nori,
o să ajung imediat lîngă pod și-o să-ți fac semn să
cobori
iar tu, cînd vei zări balonul ăsta de catifea dansînd
peste frunze de arțari,
o să știi că a venit în sfîrșit vremea plutind să apari
pentru că, la celălalt capăt al podului întins peste
oceane și vis,
o ușă desenată cu șapte cutii de cretă un bătrîn ți-a
deschis.*

Sufletu-i o șopîrlă pufoasă

ivită din valuri de rouă, urcînd lin pe casă,
dînd binețe fluturilor, oblojind mov omizi,
sufletu-i o șopîrlă pufoasă ce știe ce-nseamnă să ucizi
ziua prin cuvinte spuse așa, la-ntîmplare,
o șopîrlă fosforescentă ce știe cît doare
un zîmbet de fată de nimeni văzut,
cît doare să spui asta e... nu-i nimic... a trecut...
și d-aia fluturii o respectă, omizile i se-nclină,
pînă-n clipa în care Serafimi blegi or să vină
să incendieze roua și zidul și burgul întreg.
Sufletu-i doar o șopîrlă
ce Îngerii-n zori o culeg.

Îmi plimbam palmele pe trupul tău ca pe-o hartă...
Îmi șopteai, uite, fab, munții aceștia mov poartă
atâtea amintiri și culori și dureri,
în văile trupului meu cresc iriși și tăceri,
dar, chiar și-atunci când totul în lumea mea doare,
încerc să miros a vânt și a frunze cu rouă și-a soare...

Și încercam să mi te imaginez așa, în micul tău burg,
rostogolind mandarine pictate pe străzi îmbibate de
amurg,
purtându-ți ținuturile trupului tău ca o trenă,
răvășind părul lung peste visul aciuat în pernă...
Mă rog, încercam să-nțeleg tot ce anii tăi poartă
și-mi plimbam palmele pe trupul tău.
Ca pe-o hartă.

Sînt suflet vanilat cucoană, dacă știi
cu biscuiți și struguri să mă-mbii
îți binecuvîntez și sîni și coapse
și uite, mă deschei încet la capse,
sa iasă-n roiuri melci cu suflet mov
rostogolind iluzii prin alcov
și să îți cînte pîn' le vine strechea
omizilor pitite în urechea
ce desfătări și șoapte coz dorește
sînt greier franc cucoană, port pe dește
ghiuluri de zece pfunduri și-opt quintale
așa că las la glezna dumitale
și amintiri, și ceai, și scorțișoară
să poți flana așa întreaga vară
prin nori și fragezi trupuri de copii...
Sînt vanilat cucoană și tu știi...

Ană a Înserării, mă mai știi?

Eram copil și melcii înhămam,
ronțăiam iriși mov în nopți pustii,
puneam la copt gutui albastre-n geam.

Din cînd în cînd, în zilele impare,
porneam înfrigurați să răvășim
parcuri ascunse-n care felinare
cu rouă candel încercam s-ochim

Și-n primăveri adînci și parfumate
sorbeam domol ceșcuțe cu cafea.
Și-au trecut anii, și le port pe toate...
Ană a Înserării și a mea.

Mai știi când îmi spuneai că Sfinții
nu locuiesc defel în Rai
ci stau ascunși în sîni și-n coapse
și, uneori, în căni cu ceai
precum acelea pentru care
pîn' la Stambul mă pui să zbor?
Mai știi când îmi spuneai că Sfinții
nu fac minuni, ci fac amor
îmbrățișați de fin mătăsur
pe care-apoi, în zori de zi,
le-aștern pe ale noastre trupuri
căci Sfinții sînt de fapt copii
- ce au rămas așa de veacuri,
fără vreo umbră de păcat -
iar seara-n vis, pepit creează,
icoane pentru sărutat?

Îmi port tristețea-n suflet precum îți porți tu sînii
(pulverizînd arome în dalbe dimineți)
atent precum un flutur pe marginea fîntînii
își oglindea-n adîncuri culoarea unei vieți
în care zbor și taină este orice durere
și orice fericire se rumegă tăcut.
Îmi port tristețea-n suflet cu silă și plăcere
și nopțile din tîmplă mi-s armă și mi-s scut.
Așa că, dragă doamnă, mă prinde și mă poartă,
ți-s talismanul vecinic cu care te mîndrești
cînd ies vecinii stranii, holbați, din poartă-n poartă
să vadă cum văzduhul cu fluturi răvășești.

Încep să fiu gelos pe melci și fluturi
– prea îi răsfeți și-n coarne blînd îi cați –
și prea se cuibăresc, din așternuturi,
în sîinii tăi cînd sînt iar supărați.

Și sînt gelos pe-omida de Carrara,
cu creme roz de zahăr ars o-nveți.
Gelos îs și pe Îngeri, cînd vin seara
să îți presare-n coapse dulci peceti.

Pe cînd eu, trist lăcust de gris cu lapte,
Îți scriu sonete pînă-n zori de zi
Și-nalț spre Domnul rugăciuni necoapte.
Și mestec mentă. Și te-aștept să vii.

Mai știi ziua aspră-n care
luam lăcustele din crîng
și-n după-amiezi domoale
le puneam ca să doboare
melcul cel nătîng?

Sau mai știi zorii de ceară
parfumați cu rouă creață
cînd pudram cu scorțișoară
sîinii tăi de domnișoară
pîină-n dimineată?

Toate-s duse de acum,
toate-s amintire
ca un Psalm flanînd pe drum,
prin perdele moi de fum,
dinspre mănăstire.

Mi-am prins la redingotă trei bumbi de plastilină
să îmi aduc aminte cum hoinăream prin burg
și mituiam melci candel calea să ți-o ațină
când apăreai ferice și-nfiorată-n târg.

Mai știi, se înserase, motani cu lavalieră
îți dăruiau buchete de crini umpluți cu-amor,
și-omizi cu trene dalbe prindeau la butonieră
broșe mov, infinite, de lapte și de dor.

Seara cădea în suflet ca altădată ploaia
în satele uitate din neștiute țări,
și m-ascundeam degrabă și peltic în odaia
cu ceai de micșunele mustind în călimări.

Așa mă prindeau zorii, flanând printre iluzii,
din insectare faine, cu scoarțe d-abanos,
ce răspîndeau din pagini arome de ambrozii
ca să dansezi prin ploaie... ca să îți scriu frumos...

Doar Îngerii de pază sînt mai atenți ca mine
să nu-ți strivească roua prelinsă de pe sîni
cînd trec convoaie candel, drapate în lumine,
să ne planteze-n suflet crini mov și mandarinii.

Doar Heruvimii serii mai știu să îți extragă
din coapsele-ți încinse aroma de vanil,
doar ei mai au răbdare sufletul să ți-l dreagă
cu omizi mustind de lapte și melci dansînd cadril.

Și doar eu știu, cînd noaptea coboară peste trupuri,
cu arome visuri din burgul înghețat,
să-ți dantelez iubirea, ca să poți să te bucuri
de tot ce Mult Prea Sfîntul a presărat prin pat.

Vroiam să-ți cumpăr mere și să le pierd prin pat,
aroma lor divină să-ți îmblânzească trupul,
să parfumeze sînii, cearceaful creponat,
prin coji valsînd de seve să ne petrecem timpul.

Ți-aș fi adus și ceaiuri, și boabe de cafea
purtate lin în coarne de melci în frac de seară,
și ți-aș fi pus sub șolduri perne de catifea
și, presărat pe coapse, fum fin de scorțișoară.

Dar iarăși cade seara pe clipele de mai
și iarăși mestec mentă, rupînd foi cu blegi zile
visînd la anotimpuri în care apăreai
flanînd prin lumea noastră de farfurii și bile.

Dormeai ușor, o mie de cocori

îți încrustau pe tîmple, cu candoare,
tot ce-o să vezi cînd o să poți să zbori,
tot ce-or să vadă de-or avea picioare.

Timpul curgea, încet și răvășit,
pe cupa crinilor prea plini de lapte,
motani priveau, prin geamul aburit,
sîni dezgoliți de teamă și de șoapte

și burgul, inegal și plictisit,
ca o gutuie fin tăiată-n două,
îngenunchea duios în asfințit
să-nalțe rugi de zmeură și rouă.

La fiecare început de săptămînă
Melcul cel mov, bătrîn și drăgăstos,
punea la plăci de patefon și lînă
Balada Crinului de lapte tos.

Se auzea atunci pînă-n Canada
Un pian albastru și tînguitor
prelins agale, cotropind livada,
semn că melcului mov îi era dor.

Și, îmbrăcat în straie de lumină,
cufundat blînd în șareta de pluș,
șuiera fluturii cu crinolină
în dansul lor tîmpit și jucăuș

să îi salveze viața și-amintirea
sînului mult prea copt de fragi dorinți
ce-l învăța tiptil ce e iubirea
atunci cînd nu ai casă ori părinți.

leșeau domol, încet, din poartă-n poartă
omizi geroase, greieri cu tambur,
furnici de gămălie, elfi cu toartă,
că prea era pepit și era pur

sunetul izvorît din dulcea casă
și prea era păcat ca să nu vezi
în primăvara asta mătăsoasă
rouă de pian, de-a dura prin livezi,

în timp ce, trist, în burgul fără carte,
Melcul cel mov, bătrîn și drăgăstos,
cînta peltic, sorbind cafea și șoapte,
Balada Crinului de lapte tos.

Sînt zile moi, de vară, cu îngeri și clătite
cînd sorb aroma serii din murii otrăviți,
cu coapse de eleve ce zburdă fericite
rozînd - în drum spre școală - unghii și biscuiți.

Sînt seri cu limonadă și cu omizi de lapte
ce îți așin iar calea, cînd parcul traversezi,
și cu țigănci albastre, ce-ți vînd dorinți și șoapte
din ghiocuri de zahăr în care poți să vezi.

Și ce adîncă-i marea și cît de-nalt e cerul
prin care, fericită, eșarfa-ți desfășori
cînd sufletu-mi de vată și trupu-mi efemerul
înalță rugi de cocos sperînd să te cobori.

Vara e pentru îngerii și copiii
doar ei își pot plimba, fără măsură,
trupul de lapte peste străzi pustii
de-atâtea amintiri și-atîta ură.

Și pentru mere e, pentru șerbet
tainic plutind în de cristal pahare.
Și pentru coapse, răsucind încet
cearceafuri de mătase și ninsoare

ce să-mi ascundă mie, melc pepit,
sîinii spumoși – foaie de crin, velină –
pe care, seara, încrustez grăbit
Sfinți mov, duioși, de miere și lumină.

Aș scrie versuri triste, cu stoluri de arici
ce pleacă prin pădure căpșune să culeagă
și cu omizi albastre, prin lanuri de urzici,
cu amintiri de lapte și sufletul de fragă

ce devorează noaptea sonete fel de fel
și coapse-nfiorate agale devorează
aș scrie toate astea pe-un colț de șervețel
dar, vezi tu, pîn' la urmă doar sufletul contează

iar sufletul meu, uite, e un paing bătrîn
(prea plin de cicatrice, prea gol de vorbe goale)
ce încă mai visează să-ți prindă lin pe sîn
poeme kitsch și triste, uliți de abur moale.

Mi-e sufletul prea greu, nu mi-l pot duce
nici Heruvimi, nici paingii cu cruce,
și mult prea nourat mi-e ca să-l care
melcii bătrâni, cu case în spinare
în care hobiți mov, sorbind mov ceai,
tot pritocesc aromele din Rai
ca seara, când ușor apune ceasul,
să-ți răvășească inima și pasul
și să-ți ofere, budibum-di-bum,
cupe de crini umplute cu magiun
pe care tu le vei sorbi ferice
ca sufletu-mi pepit să se ridice
și să colinde-așa, cu tine-odată
– balon de pluș dat dura prin zăpadă.

Pierdut-am șapte ani și zece ruble,
tot colindînd orașele niznai
în gri șarete, cu albaștri cai
și fete triste, cu breton pe frunte,
pierdut-am șapte ani și zece ruble

eram sătul de viață și de ceai
simțeam în suflet gust hai-hui de munte
așa c-a fost de-ajuns să îmi spui: Hai!
să-mi prind pe umeri aripi, melci și funde
și să pornesc așa, flanînd, prin Rai

și era vară, și pisici albastre
se așezau, culcuș, unduitor,
torcînd hain, sub ghemul de mătase,
un cîntec vechi, de jale și de dor,
de presărat alene peste coapse

ca noi, din nouri, să-i zărim lumina
și, adunînd heruvii-n cete-cete,
să acceptăm aroma să ne-mbete
și-apoi, domol, să treierăm grădina
plină de greieri, iriși și subrete
iar tu, îmbujorată de victorii,
te-oi răsuci atunci și, surîzînd,
mă vei striga, batista fluturînd,
și-om trage peste noi, în stol, cocorii,
în burgul cu amoruri iluzorii,
cum lasă Domnul noaptea pe pămînt.

Dragule, tu colecționezi poeme
în zori, când aici e noapte, inventezi
povești în dialect inuktitut
basmе despre ferestre deschise
și bătrîni cu umbrele albe
botezi fîntînile cu nume de culori și arome
pentru că, știi prea bine,
doar așa reușești să le înveți,
să le deosebești,
să știi care din ce țară este
dincolo de toate astea
sînt oameni gravi,
scorțoși,
d-ăștia care știi ei
ce e bine pentru tine
își pun mănușile,
bocancii,
mă rog,
tot ce trebuie ca să plece
pregătiți pentru
un drum care nu a fost
niciodată al lor.
și vine noaptea dragule,
vin ploile
și amintirea lor,
semn că e timpul
să ne reîntîlnim
în tăcere
în gîndul nostru comun.

Ploaia nu va ajuta la nimic, la nimic
o să-nchid amintirile în trup ca-ntr-un plic
și o să mă gândesc la melcul cel mov și trist
ce ronțăie cupe de crini, ce nici nu știe că există
și la toate zidurile orașului tău mă voi gândi
și la literele desenate pe ele de greieri și copii
seara, când eleve cu sîni vernil flanează prin burg
o să mă gândesc la toate acestea
și-o să-ți spun uite, fab, uite, curg
amintiri și cupe de crin și sîni vernil peste noi
ca niște litere invizibile, ca niște altfel de ploii
ploii pentru îngerii și pentru scafandri și pentru
toate minunile ascunse în jobene de fetru
pentru că, vezi tu, fab, am accent fain și am
dincolo, ascuns după ușă, mereu pregătit, geamantan
cum au toți cei ce au pierdut tot, sau cum au
motanii albaștri ce pe peron așteptau
atunci cînd, știi tu, am coborît în lumea ta
așa că nu-mi spune că ploaia n-ajută...
nu ajuta, da
însă ce nevoie aș mai avea de ajutor
cînd mi-e de ajuns să fac semn cu degetul prin aer
și apoi să cobor
și-n ploaia de vară, valsînd sub umbrelă,
să te știu fericit
pentru tot ce-am dăruit cîndva
pentru tot ce-am iubit
așa că, vezi tu, fab, vezi tu, dimineți pot să vină
eu sînt gata, am brodat îngerii mii-n crinolină

și știu rugăciuni miliarde
și știu să aștept
toate zilele verii și toate nopțile ascunse în piept
pentru că, da,
ploaia nu va ajuta la nimic,
la nimic
și-o să-nchid amintirile toate în trup
ca-ntr-un plic.

Avem nevoie de povești, de povești
care să ne mintă că-i bine,
care să mă mintă că ești
și că ploaia de mâine va da de-a dura-n drum
sfere mii de vanilii, baloane mii de săpun
născute din pipete lungi și din suflute de copii
avem nevoie de povești care să ne spună
că Îngerii-s vii
și că ce dacă nu se văd ori nu se-aud ori nu-i simțim
ei totuși sînt acolo și pentru asta-i iubim
și pentru asta aprindem seară de seară candelile în
ferestre
pentru că avem nevoie, din cînd în cînd, să primim
cîte-o veste
să știm că totul e bine și că poți să zbori ori să mori
dar, dincolo de toate, sînt Serafi și culori
pe care, poate cîndva chiar o să le primești
D-asta avem nevoie
de povești,
de povești,
de povești
care să ne mintă că-i bine,
care
să
mă
mintă
că
ești.

Ea iubea norii... era atît de frumos...

Se trezea în zori și pornea lin,
dansînd, colindînd burgul pe jos
adulmecînd aburul lăptos ce tot defila
ea trăia cu ochii pe cer
uneori îmi spunea: uite, fab, vezi tu, vezi,
plouă blînd și ușor
fiindcă norii mei mov nu-s decît un covor
și, de vrei să pășești, uite, poți să pășești
n-ai nevoie de aripi, e de-ajuns să privești
și să știi că deasupra sînt doar nori de asfalt
iar de simți că miroase în tine a nard
trebuie să te-oprești, bulevarde de fum
îți presară pe glezne amintiri de parfum
e de-ajuns, fab, de vrei
uite, este de-ajuns să mă prinzi doar de mîină
ca să ai un răspuns
fiindcă, uite, vin ploii și vin clipe și ani
cum vin peste ocean stoluri de cormorani
și vin nopți peste noi
și tăceri vin șuvoi
și nimic n-ar putea să aducă-napoi
zorii zilei de azi,
norii zilei de ieri
fiindcă tot ce ai, fab, este tot ce oferi
asta m-a învățat sufletul meu ceșos...
ea iubea norii... simplu.
și atît de frumos...

El vindea ploi pentru fustele ei înflorate

Burgul mustea de fluturi, de crini și păcate
și era vară, și era seară, și erau mii de nori
bătrînul din parc torcea din flaut culori
și eleve pepit lansau pe apă bărci din carnete de note
pîn' lacul se umplea de miliarde de flote
pline de amintiri și-amintiri, și-amintiri
el vindea atunci ploi pentru foste iubiri
și pentru toți cei ce mîine începeau să iubească
d-aia burgu-ntreg începea să vuiască
atunci cînd el se ivea, atunci cînd
ploile lui se-mpîntau ca un fulger în gînd
pentru că toți știați, și tu, și el, și noi
că, uneori, ne e silă de soare și-avem nevoie de ploi
ploi pentru zorii zilei de mîine sau pentru cînd
cei ce îți numără anii la colț de stradă te vînd
uneori da, avem nevoie, avem nevoie de ploi,
să ne mai spele, să ne mai umple, să nu vedem cît de
goi defilăm prin lume, cît de aspru iubim
ploi ca să-nvățăm să tăcem, să-nvățăm s-asfințim
cînd sînul tău roz miroase a măr și a scorțisoară
miroase
și a lapte proaspăt revărsat, ca un nor, peste case
avem nevoie, avem nevoie de ploaie
de amintiri violet transformate-n puhoai
ce se scurg încet, pe ziduri, șuvoi
și tu știi asta dragule, în tine e-aromă de ploi
așa că poartă fustele înflorate rotocol peste burg
el pentru tine vinde ploi, pentru tine-n amurg

el norii adună rostind rugăciuni
pentru că ai nevoie de ploi, de iubiri, de minuni
așa că poartă fustele înflorate rotocol-rotocol
și lasă sufletul tău colorat, de mongol,
să flaneze pe uliți, să flaneze prin vis
el o să fie mereu acolo fiindcă așa ți-a promis
și ploi pentru tine mereu dacă vrei va avea
hai, uite, dă-i mâna, poștește-l în camera ta
și pune-i undeva bine și norii și trupul și rana
așează-i ușor, pe spătarul scaunului, haina
și lasă-l să doarmă apoi, să viseze îl lasă
o să se simtă în camera ta așa, ca acasă
și tu vei dansa, vei dansa, vei dansa
când ploaia și noaptea încet pe oraș vor cădea.

Învață-mă să cânt... să zbor...

vara orașul ăsta miroase a clor
și uneori, așa, printre nori,
Sfinții împrăștie maci și culori
așa că mă învață să mint... să tac...
aici toate-n minciuni și tăceri se prefac
mă pot ascunde ușor de o să mă-nveți
cum răvășesc zarea calești cu poeți
ce sorb ceai de mure și de portocale
și-apoi scriu poeme pe coapsele tale
mă-nvață să cânt deci... mă-nvață să mor
o să cumpăr cai ageri, o să-ți fie ușor
din șaua de abur să fluturi batiste
pentru melcii cei mov, pentru fetele triste
ce-n trenuri bătrîne suspină de dor
când vara orașul miroase a clor...

Mă învățai să spun rugăciuni
era felul tău de-a crede-n minuni,
era felul tău de-a crede că zbori
„în rugăciuni nu poți niciodată să mori“
îmi spuneai și poate așa și era
și-nvățam rugăciuni să salvez lumea ta
și tîrgul de miercuri, și melcii cei triști
spuneam rugăciuni ca să știi că ești
și că, într-un fel, ne rugăm zi de zi
sperînd să mai fim înc' o dată copii
momind cu ceai mov roiuri mari de furnici
momind cu-amintiri tacticoase bunici
ce pun pe noptiere șerbet de căpșuni
– era felul lor de-a crede-n minuni.

Melcii bătrâni nu știu secrete a ține
le spun degrabă, pîn se umple burgul
de-ncep pînă și murii să suspine
și-omizile să părăsească crîngul
cel ruginiu de toamnă și durere
și-așa, în dulci convoaie de amiază,
duc vestea pînă sus, în vechi cartiere,
pe uși coclite iute desenează
săgeți ce drumul vor să ni-l arate
spre casa ta, în care-n mov cerdac,
ne-om grămădi la geamuri afumate
pîndindu-ți sînii care-și fac de cap
umplînd odaia sfîntă cu arome
și coapsele de abur și de rouă
și-om sta așa pîn' seara se așterne
și peste noi, cu ghinde, o să plouă.

Și vine toamna... melci cuprinși de lene
își lasă dîre mov pe damigene
ca să răsără-nmiresmate seve
din struguri striviți pacinic de eleve
ce, dănțuind, rostesc psalmi și invidii
pentru frumoșii feți, pierduți în Indii
cu cele trei vapoare și-o comoară
cărată după ei întreaga vară
cînd, la fereastră, fragedă și tristă,
le fluturai aiurea din batistă
iar ei, nepăsători la blînd Adio,
visau cînd iarăși coapsa-ți vor privi-o
și-or desena pe dînsa pești și semne
ce îngerii din nourii or să-i cheme
ca să le-arate drumul spre iatac
în care diafan fecioare zac
și-așteaptă să le scoți din somnul lor
cu ceai de scorțișoară fiartă-n clor.

Îmi spuse melcul: Pune-ți șalul gros
uite, afară ninge-așa frumos
zăpezi așteaptă, pline de înfrîngeri,
să le transformi înghețurile-n îngerii
iar îngerii, flanînd blînd peste noi,
ne-or mîngîia cu ceaiuri și cu ploii
deci hai, te-mbracă iute, nu e vreme
și șuieră-ți motanii ca să cheme
sus, în ogradă, greieri și omizi,
cheamă și urșii serii cei timizi
fiindcă, vezi, e-apus și este lapte,
e musai ca să trecem deci la fapte
căci, pîn' la casa ei e-atîta drum
că o să-ți faci iar gîndurile scrum
iar ea te-așteaptă, fericit de tristă,
sperînd că, totuși, undeva, există
un conte d-ăla, cu armuri și vise
cutreierînd toți codrii de narcise
pentru a bate-n poartă, la castel
și a planta, în dalbul suflețel
de fragedă prințesă și în sînge,
ceaiuri de crin pentru atunci cînd ninge.

Sînt zile de toamnă, zile de joi,
melcii de aur pornesc convoi
cu îngerii moi și albaștri-n spinare
tristețea din trupuri să o doboare.
Și frunze sînt, ruginite ca viața,
ce îți acoperă palmele, fața,
sîinii de aur, coapsa de lapte,
dansul haotic al inimii-n noapte.
Iar dimineața, cînd miroase a nori,
îngerii și melci te învață să zbori
și să fierbi psalmi în pahare cu-oloi
sînt zile de toamnă... zile de joi...

Am vrut să-ți scriu aseară... era o zi
în care toamna tăcuse puțin, doar o clipă, știi
ca zilele acelea în care defilam uneori
incendiind pădăii și câmpuri și nori
zidurile miroseau atît de frumos
– arome de măr și de mure și de zahăr tos –
și, pun prinsoare, dacă-ai fi fost aci,
ai fi putut jura că lumea asta nu-i gri
și că nu trebuie s-o ignori, s-o ignori,
dac-ai fi fost aci lumea ar fi avut culori,
iar culorile, de te jucai olecuță cu ele,
se transformau în vîsle, în cîrmă și-n vele,
și, cît ai fi clipit, cît ai fi răsuflet,
pe toate oceanele vieții te-ai fi aflat.
și aș fi vrut să-ți spun toate astea, să-ți spun
că încă există balonul tău de săpun
și zmeul deasupra orașului încă zboară
deși ești departe, deși e toamnă afară...
atît.

Aș fi vrut să-ți spun toate astea, după cum ți-am zis,
și că încă știu tot despre tine.

Din vis.

Vineri e zi pentru îngerii, copile, se umblă tiptil,
să nu stîrnim printre pași somnul lor colorat și fragil,
penajul lor, alb de vis, să-l păstrăm diafan.
Vineri e zi pentru îngerii, copile, și încă mai am
și rugă adînci și versete desprinse din psalmi de cafea.
Le vom lansa, delicat, pe-nserat, să păzim lumea ta.
Sfinții din ele atunci să presare ușor
peste-al meu trup și-al tău sîn flori de apă, covor
pe care apoi, de va vrea Domnul, blînd și tăcut,
șoapta-și va pune să te apere mov, pavăză, scut.

M-ai învățat să-mi fie frică de moarte, s-o respect.

Îmi spuneai: nu oricui îi bate inima așa-n piept,
nu oricine se poate trezi trist și mov și tăcut,
trebuie să-ți fie teamă când lupii morții dinții-și ascut!

Și trebuie să știi că, de trăiești, trăiești doar așa
cum trăiesc fluturii, cum trăiesc eu în inima ta,
dintr-o întâmplare sau, cine știe, dintr-un soi de joc,
așa că teme-te de moarte și-n sufletul tău fă-mi loc

pentru că mâine-i departe și eu doar pe tine te știu
o să-ți aduc mandarine, o să bem ceiuri pînă tîrziu,
tîrziu,
și o să-ți fiu sabie, și-aromă, și cîntec, și scut,
dar teme-te de moarte atunci când lupii dinții-și ascut!

Poate va trebui să salvăm melcii, poate
va trebui să colorăm cărările toate
și sufletele să le colorăm așa, în orange,
ca să apună liniștea peste tot ce-i deranj
și totul să se stingă într-o blîndă tăcere
să te-așezi lîngă mine, să ronțăim mere,
să depănăm așa, la infinit, povești
despre poștași bătrîni ce ne-aduc vești
mirosind a vanilii și a corăbii și-a vin
să-mi șoptești porcărioare despre cum îți așin
greieri triști și geloși lungul tău drum spre casă
și-apoi să-mi șoptești că viața-i frumoasă
cît timp mai există dovleci și omizi
și sîni moi, de lapte, și îngeri timizi
ce-n zborul lor poartă borcane cu miere
de uns coapse fragezi, mustind de plăcere.

Am prins, de dragul tău, trei melci și-un greier
și ouă moi, de spart în călimară,
și mandarine mov, ce-ți lasă-n creier
miros de ceață gri când plouă-afară.
Și-am stat, ducă dragă, pentru tine
opt zile-n baltă dulce de tristețe
tot mestecînd aripe de albine
și ascultînd fragilele povețe
ale piticilor cu fesuri dalbe
de crin învîrtoșat în blegi vanilii
ce îmi spuneau, ducă, să-ți pun salbe
la gît și-apoi, ceva mai jos, cochilii
de palme cu arome fierte-n lapte
să aperi sînii grei în miez de noapte.

În tine înoată fluturi și dorinți,
în mine batalioane mov de sfinți
fluturii tăi, ca să nu pice-n plase,
se roagă-ncet de sfinții mei să-i lase
să zburde-n voie, dantelat, pe sîni,
iar sfinții mei atunci, cu crini în mîini
și cu aromă de cafea în pleoape,
deschid ferestre largi în plină noapte,
privesc spre pești pepit, ce zboară-n glumă,
și-apoi, ungîndu-ți coapsele cu spumă
de fin mărar și de arome nouă,
lasă-n iatac cu șoapte ca să plouă.

Vom cumpăra halat și bisturie,
mănuși și ață fină, de mătase,
seringi și vată creață, aurie,
și trei manuale despre cum se coase
clipa ferice ce ne-apune-n suflet
cînd fragezi sîntem, ronțăind grisine,
vom cumpăra, ducă, toate acestea
și-apoi, cu miere caldă, de albine,
vom vărui pereții din tot burgul
să-și piardă-n ei tristețea Demiurgul.

Vom aștepta Crăciunul cum așteptăm ca seara
să ne pătrundă-n suflet cirezile de melci.
Cum cîntă-n parcul veșted-fosforescent fanfara
cînd, cu sîni plini de rouă, timid prin toamnă treci.

Vom invoca iar munții și rîurile toate,
și rugăciuni vom spune tot defilînd prin burg,
căci, uite, brazii proaspeți așteaptă să ne poarte
pe ulițe de abur pe care pepit curg

omături și dantele dintre-acelea care
frumos erau ascunse în cufăr la bunici
cînd noaptea-i sfișiată de nori și felinare
purtate-n coarne fragezi de palide furnici.

Așa că, uite ceaiul și uite și fularul,
ți-am cumpărat și ghetе, și fum ți-am cumpărat.
Îmbracă-te agale și șuieră-ți canarul
Crăciunul abia așteaptă să fie colorat!

Tu miroseai a mere, eu miroseam a iarnă
ne risipeam aroma, timid, prin vechiul burg
pînă-ntr-o zi cînd cerul a început să cearnă
pînă-ntr-o zi cînd cerul a început să cearnă
bucăți de var din trupuri de veșted Demiurg

îmi tot șopteai versete, îți tot cîntam nimicuri
trăiam ore de ceaiuri, de-accente și de crini
pe care apoi, tandru, le-nghesuiam în plicuri
pe care apoi, tandru, le-nghesuiam în plicuri
purtînd, în loc de timbru, frunze de mandarini,

iar seara, cînd tăcerea se transforma-n lăcuste
torcînd pe sînu-ți fraged sonete de lămîi,
le răsfoiau popi candel în loc de acatiste
le răsfoiau popi candel în loc de acatiste
în sihăstria de zahăr, de vată și tămîi.

Apropie-mi de inimă un ceas
vreau să-mprumut bătaia lui și vreau
încet să picur timpul ce-a rămas,
orele gri ce-n trupul meu săpau.

Tu pune-ți rochii lungi, rimel pepit,
pantofi de catifea, cercei ce curg,
și ieși așa prin burgul toropit,
și ieși așa prin sufletu-n amurg,

ce numai sfinții triști îl ocrotesc
și îi împart bucăți de zahăr mov,
cînd, obosit de iarnă, m-amăgesc
că pot să-ți presur fluturi în alcov.

Nu-ți număra anii, nu număra
tot ce trece grăbit prin inima ta,
lasă să zburde orele, lasă îți spun
să treacă totul precum un abur, un fum
dintr-o fostă țigară aprinsă-ntr-o zi
în care te gîndeai la crini și copii
și durerile las' să treacă
cum trec soldații-n drum
cu cîntece de paradă și mirosind a tutun
fiindcă vezi tu, dragul meu, uite, vezi tu
cînd lași totul să treacă nu poți să spui nu
și totul e-un Da plutind ca o perdea
peste tot ce e mov, peste inima ta,
iar tot ce rămîne atunci, dragul meu,
e iarna.
și ceaiul.
și-s aripi.
și eu.

Aș fi spus flutur, dar doare prea tare.

Aș fi spus sânge și aș fi spus mare

Aș fi spus carte lăsată pe plajă

Aș fi spus coapsă sau aș fi spus rază

în ochi de copil ce se joacă fierbinte

Aș fi spus greier ce cântă cuminte

pendulînd între sîni și buze și pleoape

Aș fi spus nor oglindindu-se-n ape

și crin aș fi spus ca, din cupa lui plină

să-ți picur în suflet parfum și lumină

cînd iarna se-așterne pe burgul de ceară

ca laptele-n care presari scorțișoară.

La-mi solzii din suflet,
scobește ușor
toată tristețea din mine
știi, noaptea asta
nu-i decît un covor
și pe covorul ăsta
mi-e cald
și mi-e bine
așa că pune ceaiul
și dă drumul la cărți
să se preumbe prin casă
și-apoi te-așează lîngă mine
să inventăm hărți
să desenăm fluturi pe masă
iar în zori
cînd totul se va isprăvi
să-mi șoptești rugăciuni
parfumate
și povești douăzeci
despre melci dantelați
despre morți
despre crini
și păcate.

Miroseai a liliac și a mere

Eu a vînt miroseam și-a durere
Și așa am pornit prin oraș
pedalînd lin pe crinul uriaș
ziduri mov se plecau grațios
greieri roz, cu trecutul ghebos,
presărau ulița cu cocarde
fierte galeș în sînge și moarte
iar la schit, peste deal, blegi omizi
îmbiau cu fin nard sfinți placizi
să ne facă drumeagul ușor
pînă-n fragedul tău dormitor

cînd în zori am ajuns, melci dilii
ne-au aprins triști în suflet făclii.

Mai știi când îmi spuneai că mă iubești?

Flanam pe ulițe din Comănești
cu unghia pe ziduri scrijeleai
fragmente de secunde și de Rai

iar eu, trist și albastru, decojeam
melci stacojii din frunze de castan
fără să știu iubirea ce-i sau cum
poate iubi un Serafim un fum

și-un timp am mers alături amîndoi
prin burgul tău de munte și de ploii
în timp ce-n urma noastră defila
prelung alai de crini în catifea

apoi noaptea lăsă peste pădure
un abur rece cu miros de mure.

Cît de copii eram... mai știi
cînd ne-ascundeam prin prăvălii
cu-odăi adînci și geamuri mate
și muri din care țîșnea lapte?

Sau mai știi luna lui Cuptor
cînd ne topeam în rugăciune
și chemam melci în ajutor
s-aducă ambră și lumine

ca-n anotimpul infernal
ce sufletul bleg ni-l tămîie
să mai avem puterea a scrie
scrisori spre Sfîntul ideal?

Haide, e timpul să prindem în cercuri

Sfinții de vineri, crinii de miercuri,
trupul tău fraged, prelung, luminos,
zahăr și-arome din Țara de Jos,
ceaiul de nuferi, coapse de lapte,
dantela și buza cea plină de șoapte,
mănușa tristă și greieri în frac,
să-i dăm de-a dura apoi prin iatac
prin rugăciune și scorțișoară
fin presărată pe rochia de seară

haide, e timpul să prindem în cercuri
Sfinții de vineri, crinii de miercuri.

Păstrează clipa asta pentru noi
Afară Sfinții desenează ploi
În suflet Moartea desenează crini
și seara, când la poartă ies vecini
cu bulgări de-amintiri zvîcnind în trup
întinde-mi mîna, lasă-mă să rup
foaia de calendar ce îmi șoptește
că am uitat de mult cum se iubește
așa că nu te teme, timp mai ai
să ne topim durerile în ceai
și-apoi, cu trupuri de omizi și rouă,
întînși în pat, să ascultăm cum plouă.

Miercuri în burg este zi de târg
apar melci mov pe uliți, se strâng
omizi de abur și de catifea
miercuri în burg este zi de târg, draga mea!
așa că hai în zori, hai în zori, hai în zori
vom cumpăra caiete, creioane, culori
și nori de vanilii și ambră vom cumpăra
să le dăm iute de-a dura prin lumea ta
printre copiii cu bretele și îngeri peltici
miercuri, în târg, draga mea ne așteaptă arici
cu mere în spate, cu bragă și cu ceaiuri de crini
vom da binețe greierilor, ne vom feri de vecini
și de Sfinți ne-om pune viața la adăpost
(în loc de Psalmi vom spune Sonete pe de rost)
și-ntr-un târziu, fiind ostenit și-nsetat și răvășit de
culori
mă vei ruga să-ți desenez cu rouă
pe coapse
flori.

Mai știi când mă-nvățai să zbor?

Aveam turban multicolor
sădeam minuni nenumărate
prin minarete și palate,
iar tu, în ritmuri de cadril
pe ulițe neasfaltate
flirtai cu melci în frac vernil
și cu omizi înmănușate
și-așa, flanînd pîn' pe-nserat
pe lungi covoare de Carrara
pîndeam prin falduri de brocart
cu zîmbet mov, cu suflet spart,
Serafi ce-anunță primăvara.

Mă păcăleai că n-o să mori
că sfinții îți oferă flori
numai așa... de pamplezir
că nu e singe, ci chefir
tot ce pe fluturi picurai
știai cât pierd atunci, știai
că dau și burgul dau și casa
pentru-ai tăi sîni și pentru coapsa
ce-o dezveleai în mov șarete
pe uliți mă-agățau subrete
ce îmi șopteau să-mi văd de drum
și-odat' un greiere nebun
chiar înălță un Psalm de șoapte
de tine să mă țin departe,
dar nu-mi păsa căci te iubeam
seara plantam omizi în geam,
iar dimineața lansam nori
să ai pe cer de abur flori

în urma ta rămase-n noapte
un melc bătrîn pe-un crin de lapte.

Era o seară de april
treceau femei dansînd cadril
prin burgul gri precum cîndva
treceai prin viața-mi dumneata

și eram viu, și eram bleg,
crini mă-mbiau să îi aleg,
melci mă poșteau să îi înham
la mov șarete de șofran

și sus, din brazii de halva,
un Seraf trist mă-ademenea
să-l las durerile să-mi poarte
în căni adînci cu ceai și lapte

dar eram mult prea obosit
și am oftat, și ai zîmbit,
și era seară de april
cu lungi femei dansînd cadril.

Mîine, în zori, vom invoca ploile, furtunile,
sufletul lor lichid ne va topi mîinile
și vom flana așa pe uliți, mov și goi,
tot așteptînd să dispară tăcerea din noi
ceasul din centru abia se va mișca,
Dumnezeu va broda înțeri pe rochia ta
și aripile lor se vor aprinde agale
împrăștiind arome de nori și portocale,
tu vei fi fericită, poate chiar vei zîmbi,
eu, din celălalt capăt al vieții, voi fi prelung și gri
pentru ca umbra mea să se aștearnă alene
pe coapsele tale, pe sîni, pe gene...
va fi modul meu de a crede-n minuni
va fi modul meu
de
a sta
lîngă tine
Hai, mîine-n zori vom invoca furtuni...

Eram în Iași, flanam hai-hui
aveam trecut, aveai pistrui
și eram triști dar fericiți
pe uliți îngeri rătăciți
ne dăruiau șerbet de fragi
...bile din care, dacă tragi,
țîșnesc parfume și dorinți,
motani purtînd în gene Sfinți
și ziduri de-un albastru stins
din care seva s-a prelins
în timp ce noi priveam absenți
femei cu sîni impertinenți
ce își purtau prin burgul tot
viața cu-arome de compot.

Îți promiseseam c-o să pun pe rană
clătite moi, pateuri cu mărar,
lumina revărsată trist pe cană
și punctul mov, înmărmurit pe zar.

Știam că n-o s-ajute toate acestea
- nici crini, nici pansamente cu mălai -
dar mai doream să prelungesc povestea,
modul Fabian de-a-ți spune să mai stai

ca seara, când căldurile se-nmoaie,
să ne privim naiv-surîzători
și să ne prindă-așa ultima ploaie
cum prinde Dumnezeu roua pe flori.

Vom vorbi în curînd despre înger
despre cum se topesc, cum zîmbesc,
ce culori îi compun, ce atingeri,
ce motani parfumați călăresc.
Poate chiar îți voi spune odată
despre munți, despre inimi și nori,
despre pești infiniți ce înoată
printre coapse, blajini și ușori.
Ca să știi că-ntre mine și tine
e lumină de toamnă, sunt ploii,
și omide torcînd mandarine
presărate prin pat
pentru noi.

O să mirosim a ploaie, o să mirosim a nori,
vom intra plini de arome în orașul greu de toamnă,
vor ieși la porți vecinii cu jobene și cu flori,
de pe murii plini de rouă melcii îți vor spune Doamnă.

O să-ți placă, știi prea bine, o să devenim faimoși,
vom culege smirnă caldă din trăsurile îmbujorate
trase lin, pe uliți triste, de motani meticuloși
ce-s înamorați de-a pururi de lăcuste fermecate.

Iar când noaptea o să cadă ca un plic cu ceai de crin
în ceșcuța de-alabastru cumpărată astă vară,
vom pîndi cu flinte fierte în compoturi și în vin
ceasul când, tăcuți și tandri, fluturii pe sîni scoboară.

Tu vrei cireșe aurii,
Melci marinați în datorii,
cupe de crini, fierte încet,
în lapte candel și oțet,
și îngerii cu aripe blegi
pe care-n zori să îi dezlegi
și să le dai drumu' hai-hui
plutind de-asupra crîngului
să parfumeze burgul tot
cu ceai de piersici și compot
în timp ce, ronțăind domol
covrigii și paracetamol,
noi, cei trei magi, ți-om închina
toamna cu suflet de cafea.

Mai știi când îți doreai să plouă?

Pictai motani pe coji de ouă
și te trezeai de dimineață
să fierbi crini triști pentru dulceață
și rugăciuni sădeai o mie
pentru toți norii ce-or să vie,
iar melcii grei, mustind de șoapte,
îi dizolvai în ceai cu lapte.
Și era toamnă, și tăcere,
îmi prindeai scoici la butoniere
și-mi oblojeai cu zahăr brun
aripile roase de drum.
Și-apoi, în ritmuri de Chopin,
iveai amurguri din joben,
și, miruindu-mă cu rouă,
mă invitai să văd cum plouă.

S-au așternut zăpezi adânci la poartă,
în sufletele noastre pier zăpezi,
și-i plină de omăt întreaga hartă,
și drumul pîn' la mine nu-l mai vezi.

zac ghemuit, cu îngeri la picioare,
prin pat plutesc ceșcuțe cu noroi,
și-aș vrea să-ți ies așa-n întîmpinare,
cu trupu-mi de iluzii și de ploi

căci se anunță secole de ceață
și-o să cădem în viscolul burlesc
ce ore și secundele îngheață
și-aș vrea să-ți fiu în gînd, să te feresc,

dar nu mai am calești îmbietoare,
motani de smirnă ori tutun rusesc
mă lasă doar, de vrei, la înserare,
cu ceai de zahăr ars să te servesc.

Ce mi te-duce astăzi mai aproape?

*Trenul cu nouri, vîntul de ape?
Căror motani să mă-nchin și ce psalmi
pierd teama de moarte, de silă, de ani?*

*De cîte accente are ochiul nevoie
să îți privească trupul în voie
și ce arome mai pot inventa
ca să-ți cuprindă sîinii de ceață,
lin să-nvelească inima ta?*

*Spune, hai spune, căci este tîrziu
Vulpile lumii sădesc comete,
iar eu zbor singur și fistichiu
suflet de ceară învîrtit de flașnete.*

*O*rașu-i pustiu fără tine,
Orbi mov trag vedenii la sorți,
miroase a fum, prin vitrine
vezi îngerii călări pe cai morți

și-aș vrea o adresă, oricare,
să-ți las semnul meu de pe piept,
să-l prinzi delicat în clasoare,
să știi că-s aici și te-aștept

cu melci de-abanos la trăsură,
cu nori lini, din fulgi de gutui,
cu trese de crini la armură,
cu prima ninsoare. Rămîi.

Treceai încet, adulmecînd ninsori
și munți adulmecînd, și flori de ceață,
și melci cărînd iluzii și culori
prin roua mov și grea de dimineață

de cînd flanași cam nimeni nu știa
– trecuse-un veac ori poate o secundă –
doar trupul tău prin burg pulveriza
miros de crin și smirnă fumegîndă

și ai clipit încet și ți-ai desprins
aripile de sînge și mătasă
și te-ai mirat că încă nu a nins,
și leneș mi-ai intrat dansînd în casă

apoi, privind în suflet ca-n oglindă
îți deteși jos și cel din urmă fard,
în timp ce Dumnezeu, timid, din tindă
zîmbea-nvelit în lacrimi și în nard.

Vom căuta o gară, departe de aici,
ne vom retrage-n dînsa, ca să uităm de toate,
pe linii ruginite vor trage mov arici
ce ne-or purta trecutul, blajin și demn, în spate

la casa de bilete o să te instalezi
nu o să vină nimeni oricum, dar nu se știe,
poate-or să-apară îngeri și-o să le desenezi
bilete indecente pe flori de iasomie

eu, pe de altă parte, o să îmi trag chipiu
și uniformă d-aia din fir de levănțică
și o să fiu atuncea acarul cel mai viu
și cel mai plin de vise din gara părăsită

iar seara vom bea ceaiuri din lemn de scorțișor
și vom privi nostalgici peroane sub zăpadă
și-o să ne fie teamă, și-o să ne fie dor
de anii ce-or să vie, de viața asta fadă.

Este târziu, ce-aș mai putea să-ți scriu...

sunt ziduri mari de aer pîn' la tine
și-aici e-aproape iarnă și pustiu
și sfinți hoinari grădinăresc prin mine

dar ți-aș trimite ceaiuri și calești
cu cărți și vîsc și cu șerbet de pere
și sfere moi, umplute cu povești,
plutind, încet și bleg, prin încăpere

iar tu, din lumea ta de munți și crini
văzînd aceste daruri minunate
ai prinde felinare prin grădini
să simt că nu mai ești așa departe

și astfel peste noi ar trece ani
cu iz de smirnă și de mentă creață
cum trec motani de aur pe Lipscani
prin roua grea și mov de dimineață.

Lasă-mă iarnă să-ți fiu,
știi să mă ning pentru tine,
știi să topesc ce-i pustiu,
știi să te mint că e bine.

Și ceaiuri de nori știi să fac,
și sfinți să cobor din altare,
oh, și fericit știi să tac
cu fruntea pe coapsele tale.

În burguri se face târziu,
fulgi grei se răscoală în mine,
hai, lasă-mă iarnă să-ți fiu
cât știi să mă ning pentru tine.

*Desenează-mi munți în dreptul inimii, știi,
o să-mi fie dor de iarbă, de copii,
o să mi se facă dor de cum mă priveai
din spatele lumii tale de fantasmе și ceai.
De toate o să-mi fie dor, fab, de toate o să mă tem
și în burgul de-oțel o să fiu doar un ghem
de-amintiri și accente dat de-a dura, ușor,
de motanii de-angora răsfirați pe covor.
Mă vei vrea tu așa, fab, te voi vrea eu tăcut?
Cerule picură-ncet păsări negre drept scut
și de-atâtea distanțe ce-s tivite-ntre noi
am ajuns să uităm cum e drumu-napoi,
am ajuns să-nvățăm să ne stingem ușor
când orașele-ngheață și cuvintele dor.
Te voi vrea eu așa, fab, mă vei vrea tu plutind?
Noaptea mea s-a umplut de copii la colind,
noaptea ta cum e, fab, mai știi tu să visezi?
Ți-aș trimite de-aici prăjituri și zăpezi
ca să pot să rezist, ca să poți să mai fii
desenează-mi în schimb munți
și nori
și copii.*

Învață-mă un grai neinventat,
caută o parte din mine să creadă
c-aceasta e țara din care-am zburat
ținutul de-accente, de munți și zăpadă.
Atunci partea cea oarbă a mea
adulmecînd burgul, adulmecînd norii,
poate se va desprinde, poate va rezista
orașului tău, durerii, ninsorii.
Tu scrie-ți în palmă poeme și rugi.
Lasă-le ca, arzînd, să-nflorească
poate-așa o să vrei să mă-ajungi,
poate aripi de crini or să-ți crească.
Apoi fă-mi un ceai și așteaptă tăcut
părțile sufletului meu să se regăsească
și stai lîngă mine cum ai spus la-nceput
o gutuie iubind o fereastră.

Să nu le spui, oricum ei n-or să vadă
patria mea de munți și de zăpadă.
N-or înțelege, fab, și știi prea bine,
ce dealuri și accente port în mine,
de ce în suflet și-au făcut culcuș
copii îmbujorați de săniuș,
de ce-mi pictează îngerii pe pleoape
sfinți și psaltiri, căni cu cafea cu lapte,
și tu știi, fab, că nu vor înțelege
cărui destin mă-nchin și cărui rege
șoptesc o mie una de povești.
Să nu le spui, oricum, degeaba ești
scribul tăcut al lumii mele mov
– motan torcînd prin perne, în alcov –
ei n-or să știe niciodată poate
ce viu poți fi purtîndu-le pe toate
în partea nevăzută a unui trup.
La ei e iarnă și miroase-a lup
și uite-i cum adulmecă spre seară
sîni de-omăt și coapse de fecioară.
Așa că lasă-i, fab, nu te băga,
pășește dacă vrei în lumea mea
și taci. atît. oricum ei n-or să vadă
patria mea de munți și de zăpadă.

Nu am vîsc, nu am colinde, dar fac drumul pîn' la tine
știi că sunt zăpezi imense, știi că viscole-au pornit
am însă covrigi și ceaiuri și motani am luat cu mine
și sfinți gata să mă-ajute de rămîn înzăpezit.

O să mai dureze-o vreme, sunt orașele-nghețate
și sunt corbi cu măști umane care drumul îmi așin,
iar eu dragule, știi bine, voi călători prin noapte
doar cu scortîșoară-n gene și lumina unui crin.

O să trec hotare multe ca să-ajung pînă la tine
voi lăsa în urmă regii, îngerii de tinichea,
tot trecutul meu haotic, porci cu frac și limuzine,
ranguri fără demnitate, decorații din bezea

mă rog, tot ce lasă omul cînd tu îi rămîi în minte
o să pun la colț de stradă înainte de-a pleca
mi-e de-ajuns doar ce-am cu mine, patru psalmi și
două flinte
ca să fiu jandarm de seamă cînd ajung în lumea ta.

Nu am vîsc, nu am colinde, dar fac drumul pîn' la tine
știi că sunt zăpezi imense, știi că viscole-au pornit
roagă-te numai să merit, roagă-te să-ajung cu bine
și privește pe fereastră ca să știi de am sosit.

Tu, Tată din ceruri, privește, ne iartă
biet sufletul rob în trup de zăpadă,
tăcerea prelungă, cuvintele goale
și mîna ne-ntinsă spre mîinile Tale.
Ne iartă orbirea și teama de noi,
cămărilor-nchise și pasul greoi,
ne iartă aripa purtată aiurea,
ne iartă uitarea și iartă pădurea
cea plină de Tine dar fără de schit.
Mă iartă c-am fost uneori fericit
și, fără să știu, am crezut că mă doare
să-mi dau fericirea în palmele Tale.
Și iartă, de vrei, tot ce-n urmă-am lăsat
cu pete de tină, de ger, de păcat
și iartă-mă, Doamne, că nu am zîmbit
cînd trupu-mi purta urme-adînci de cuțit
și n-am dat binețe cînd îngeri în zbor
șopteau că-i de-ajuns și că-i timpul să mor.
Mă iartă de toate și cîte-or mai fi.
Miroase a iarnă și-a colind de copii
și-a noapte miroase. E vremea de-acu'
să ieșim noi, Doamne, și să intri Tu.

Iarna-i un crin ce mușcă-ncet din noi
răpește drumurile pîn' la tine
degeaba-ți scriu atîtea mii de foi
degeaba te aștept, degeaba vine
poștașul mov pe-oceanul înghețat
cu tolba plină de-amintiri și lapte
și îngerii la schit aiurea bat
mătăanii să te-aducă mai aproape
iarna-i un crin ce mușcă-ncet din noi
simțim aroma ei cum ne pătrunde
de-acum toți psalmii se topesc în foi,
flacăra-n lumînări de-acum se-ascunde
la mine-n suflet astăzi cresc gutui
la tine-n suflet azi miroase-a noapte
și-n burg orbi cu flașnete cîntă șui
colinda celor ce-au uitat de toate

Dă-mi un oraș în care să dispar
sau poate-un sat, sau doar o simplă casă
o să-ți aduc halviță de mărar
și ceai de crini, și checuri de mătasă,
și melci haotici, îmbrăcați în frac,
și vânători călare pe gazele,
și tot trecutul meu de palid rac
și clopoței de prins la ciuboțele
de-o să trezești toți murii înlemniți
când treci cu pas vioi pe strada noastră
și o să te ridice-n slavă sfinți
și-aromele vor exploda în glastră
și-apoi atât să-mi dai, un loc peltic
în care să dispar în trei secunde
iar tu, privind cercelul din buric
să știi că-n el de-acum mă voi ascunde
și-o să mă plimb triumfător așa
an după an și seară după seară
pînă ce tot orașul va-nvăța
povestea noastră fiartă-n scorțișoară.

Vine Crăciunul, pregătit-am Doamnă

din galantar piperul cel mai fin,
în rouă-oi fierbe cupa dolofană
a crinilor, cu abur și cu vin
voi unge-ncet ferestrele și clanța,
de tocul ușii, fin și decadent,
voi pune să se frece-apoi mătasa
motanilor cu nume indecent.
Și cozonaci voi face-ntreaga noapte,
și chifteluțe mov, de marțipan,
și scrob de iriși incendiați cu lapte,
și frigărui de fragi, și pandișpan.
Și-oi scoate Doamnă, din fîntîna veche,
ciuturi de-arome puse la dospit
și-oi răzui toți psalmii din perete
– promit să-nvăț perfect să îi recit.
Și-apoi, fiind gata cu acestea toate,
voi atîrna la poartă scorțișori
să te călăuzească lin prin noapte
de o să vrei la mine să cobori...
Afară roua-ncepe să se cearnă,
în suflet îmi cresc flori de rozmarin,
vine Crăciunul, pregătit-am Doamnă
din galantar piperul cel mai fin.

Eu, regele de ceară din țara cea mai fadă,
cînd ies pe stradă, uite, stîrnesc în urmă sfinți
și-adun motani de abur în haine de paradă,
și cerbi cu nea în gene și diamante-n dinți.
Și-apar apoi piticii călare pe girafe,
și clovni ce incendiază buchete de bulion,
și vînători de clipe, de nori și-autografe,
și rodii storcînd seve din plăci de gramofon.
În urma lor curg tainic globuri de fragi și lapte
dintre acelea bune de atîrnat în brad,
și melci purtînd în coarne șerbet de mere coapte,
și zaț torcînd trecuturi în căni adînci de jad.
Întreg convoiul ăsta ce-mi urmărește pasul
pe alții-i fericește, pe mine nicidecum,
și-afară-i viscol groaznic și asfințește ceasul,
și-n sufletul meu, iată, e iarnă și e fum.
Și-aș da oricînd alaiul acesta de lumine
– atît de gol de viață, atît de-amăgitor –
de-ai vrea să-mi ieși în cale cu ceai de mandarine
și sîni pudrați pe-alocuri cu praf de cimbrisor.

Cred că a fost să fie așa:

tu să-mi zîmbești din lumea ta,
eu să-ți aduc de gheață flori
din țara mea de melci și nori.
Pe calea care ne desparte
să treacă sfinți cu crini în spate
și sănii lungi, de anason,
cu reni căliți în bulion
și cu saci grei, umpluți agale,
cu tot trecutul lumii tale,
s-auzi încet, prin geamul mat,
copii ieșiți la colindat
și-n trupu-mi trist și incolor
să simt aripa ta ușor
purtîndu-mi sufletul de fum
prin sfîntă seara de Crăciun.

Pe străzi siluete de ceară,
Tăceri peste-un burg înghețat,
Paltoane ce trupul și-l cară,
crochiuri de vis lângă pat,

cești mari, cu amprente celebre,
pisici scoborâte din Rai,
arome de sîni și decembre,
arome de coapse și ceai

și străzi, siluete de ceară,
zăpada ce-aseară căzu,
Heruvii ce sufletu-mi ară,
și sufletul virgulă Tu.

Era un soi de înger sau poate că era
un soi de crin de abur pășind în urma ta.
Mergeați așa, haotic, prin burgul înghețat
ca doi iubiți ce drumul alături l-au uitat
și prin nămeți și zloată ieșise un vecin
să vadă cât de tandru poate iubi un crin
și la ferestre calde se tot iveau gutui
să simtă- aroma candel țîșnind din pasul lui.
Tu nu vedeai acestea, ți se părea normal
vecini, gutui și fluturi să iasă triumfal
cînd te ivești pe uliți, o doamne, nu știai
ce singură și tristă și palidă erai.

Afară ningeau șoapte, în tine ningea mov,
prin pomi dansau frenetic icoane de Rubliov,
și-n insula de gheață ce burgul devenea
treceai cu-n crin de abur pășind în urma ta.

Începe anul, Doamne, fă-i doar bine

celui ce îl aștept dar nu mai vine
ajută-l, Doamne, și pe el să vadă
orașele-îmblînzite de zăpadă,
ferestrele ce strălucesc în seară
cu flăcări de gutui și scorțișoară,
pune-i în cale cărți și căni cu lapte
ușor să poată traversa prin noapte,
adu-i aminte, când îi este greu,
de munții mov ai sufletului său,
și-n ale inimii vagi continente
fă-i insule de ambră și accente,
și apoi dă-i Doamne greieri cu fanfară
să-i cînte psalmi de rouă și de ceară
ca-nfășurat în cîntul nelumesc
să știe că-s aici și că-l iubesc
și că mă rog atît, să-i fie bine
celui ce îl aștept, dar nu mai vine.

Treceau, pereche tandră, dinspre gară,
înfiorînd oraşul cu castani,
un sfînt înveşmîntat în scorţişoară
şi-un crin bătrîn şi palid din Lipscani.

Păşeau stîngaci prin burgul de zăpadă
– demne şi dantelate lumînări,
zîmbind fosforescent, lăsînd să cadă
în urma lor noian de întrebări.

leşeau pe la ferestre precupeţe,
soseau roiuri vernil de ghicitori,
melci blegi se adunau la sfat în pieţe
să afle ce-i cu triştii călători.

Unii jurau că parcă-n Evanghelii,
se pomenea că-n vremea de apoi
vor coborî pe frunze de camelii
doi trecători purtînd în gene ploi

ce vor spăla oraşul de păcate,
şi sufletele de tot ce e greu,
şi-apoi, uşori şi mirosind a şoapte,
urca-vor în dans fin spre Dumnezeu.

Alţii, c-ar fi văzut prin ţări geroase,
acum o sută şi ceva de ani,

doi negustori de vise și mătase
fugiți apoi, de silă, în Balcani.

Și mai era, desigur, și nebunul
ce se jura pe tot trecutul său
c-ar fi zărit aseară la preabunul
sfânt un afiș boțit cu chipul tău

Așa, că aflînd vestea minunată,
am luat un toc să-ți scriu că, negreșit,
un sfânt și-un crin bătrîn, din poartă-n poartă,
te caută prin burgul împietrit.

E iarnă, dragule, și ești departe.

Aici miroase a untdelemn și-a noapte
și-ți scriu din colțul sufletului mov
scrisori de prins cu ținte în alcov.

Degeaba îți șoptesc eu că sunt bine,
că vînd și crini și fluturi și lumine,
că în orașul mort doar eu mai știu
aripi să port la trupul cenușiu.

Degeaba-ți povestesc cum seara ies
cu greieri mari, de ambră, la cules
de amintiri vintage-aiuritoare
și șoapte flu păstrate în clasoare.

Degeaba-mi rog motanii dimineață
să-ți scrie lungi poeme cu dulceață
și să-ți picteze-n tandre farfurioare
munți răvășiți de îngeri și ninsoare.

Degeaba printre fragi și gutui coapte
îi pun să stoarcă rozele de lapte
și-apoi să zugrăvească-n burgul tot
icoane de iluzii și compot.

Tu nu vezi însă că, de atîtea luni,
ți-am tot brodat amurgul cu minuni
și-abia de ne zîmbești din lumea ta
de greieri orbi și-arome de cafea.

Dar nu-i nimic copile, nu-i nimic...

Viața-i o rază grea, păstrată-n plic,
și-ți scriu din colțul sufletului mov
scrisori de prins cu ținte în alcov.

Îmi coloram tăcerea cu cretă și cu ceai
știam tot ce pierdusem cu zîmbetul pe buze
aveam în gînd șarete și-n pleoape șapte cai
de colindat fantastic prin serile difuze

riscasem tot pe cartea norocului tîmpit
incendiasem crinii doar ca să știu în noapte
să zbor cu fluturi palizi și să iubesc pepit
și să presar pe tîmple melci marinați în lapte

ei mă priveau cu ciudă, de parc-ar fi zărit
în trupul meu de fată cu gust de scorțișoară
tot ce în viața asta prin lume-au risipit
și le era rușine și începea să-i doară

iar eu flanam ferice prin burgul înghețat
purtînd singurătatea ca pe-o eșarfă veche
ce-o lași să cadă tandru și-agale lîngă pat
ca să momești motanii să-ți toarcă la ureche.

Tu vei fuma iluzii, eu voi sorbi tăceri,
vom fi doi melci haotici în burgul plin de iarnă,
ne-om pune scoici pe pleoape și-n suflet grăniceri
și-om tămîia văzduhul cu laptele din cană

o să te temi de moarte, o să mă tem de nori,
vom înflori albastru cînd lumea-o să ne latre
și o să creștem înger, și fluturi, și cocori
ce-or să ne-arate Raiul prin geamuri afumate

vom refuza onoruri și o să trecem lent
zîmbind cu nepăsare spre marile regate
cu scortîșoară-n gene și mersul indecent
vom incendia fantasme și parcuri și palate

și-apoi, sătui de faimă, ne vom retrage fin
să-mbătrînim ferice în tandre dormitoare
în timp ce urși de gheață cu ceai de mandarin
ne-or pomăda pe tîmple cînd mergem la culcare.

*O să te strig pe numele de crin
o să miroși a lapte și a mare
nu o să știi ce sunt, de unde vin
de ce am trei canari în buzunare*

*vei vrea să știi de unde te cunosc
n-o să-ți aduci aminte cum mă cheamă
dar vei zîmbi pepit și-apoi cu mosc
vei parfuma orașul de aramă*

*în curți de zahăr ars se vor ivi
dudui diforme, cu-nflorate fuste
și-aripa infinită-ți vor privi
cu toții vor dori atunci să guste*

*din sufletul albastru, dantelat
cu care ieși adesea la plimbare
și te-or momi cu fluturi de agat
și cu dulceață veche de cicoare*

*iar tu, sătulă de atît peșit,
vei înhăma delfinii la șaretă
și vei picta pe lame de cuțit
îngeri cu coapse fragezi, de subretă*

*pînă ce seara va cădea felin
și-o să mă chemi, în șoaptă, la culcare
O să te strig pe numele de crin
și-o să miroși a lapte și a mare.*

Erai un crin de zahăr tos,
eram motan morocănos
și te-ai ivit în lumea mea
cu trupul zvelt, cu-aromă grea.

În jurul nostru panglicari
vrăjeau puștoaice și canari
și burgul tot se afunda
în jazz și boabe de cafea.

Tu nu spuneai nimic, zîmbeai,
pe unghii te dădeai cu ceai
și mă rugai încetișor
să-ți depăn tumbă pe covor.

Iar eu, tăcut, mă supuneam
blegi îngeri ne priveau din geam
și eram mov și fericit
precum o rază pe-un cuțit.

Apoi trecut-au ani cincizeci
aveai trecut, aveam dovleci
nu mai credeam că are rost
să fim povestea care-am fost.

Dar uite, s-a făcut tîrziu,
încă iubesc și încă-ți scriu
și încă simt, pînă la os,
aroma ta de zahăr tos.

*Dimineața visăm amintiri, îmi spuneai,
visăm trupuri de ceară, de fantasme și ceai
prin orașe albastre, răvășite de nori
visăm îngeri de angora ce pășesc temători
sufletul să nu-l strice, inima să n-o sfarme
visăm globuri de apă, și clepsidre, și arme
învelite cu grijă în hîrtie cretată
visăm greieri de abur mestecînd ciocolată
și omizi aiurite ce ne lasă pe coapse
versuri șui, indecente, scrijelite-n mătase
și șarete visăm cu canari vizitii
și păduri de mărar, și zăpezi, și copii
cu gogoși caramel, fin pudrate cu ceață
și visăm zîmbitori precupeții din piață
șușotind bîrfe mov despre cît am iubit
și ratarea, și fumul, clipa la asfințit
despre cît am iertat, despre cît am tăcut
dimineața visăm tot ce știm c-am pierdut
tot ce-n urmă-am lăsat cu arome de ploii
tot sperînd că nu-i vis, tot sperînd să fim doi.*

*Dimineața visăm amintiri, îmi spuneai,
visăm trupuri de ceară, de fantasme și ceai...*

Știam să zbor albastru, știam să pierd frumos,
zîmbeam simțind fierbinte crini împlîntați în tîmple,
sculptam îngerii impudici din lemn de abanos
și așteptam șăgalnic minuni să se întîmple.

Lăsasem tot în urmă, păstrasem doar un șal
pe care numai iarna, în zi de plictiseală,
ieșeau omizi de-angora, cu măști de carnaval,
și pelicani de vată, și sfinți de scortîșoară.

Și era fain să ningă și fain să îi privesc
mă ascundeam ferice în mere fermecate
văzîndu-i cît de tandru prin perini dănțuiesc
rostogolind prin aer sfere de fum și lapte.

Știam acestea toate și încă alte mii
– cum să-nflorești iluzii, cum să deșiri metanii,
cum să rămîi cu aripi și suflet de copii
cînd burgul putrezește și te apasă anii –
Însă mă săturasem să tot flanez hai-hui
știi, fab, eram sătulă de-atîția regi de gheață
vroiam să-mi prind odată aripile în cui
să-mi decojesc în tihnă tăcerea de pe față
și, ronțăind amurguri, să simt pînă la os
aromele ivite altare mov să umple

Știam să zbor albastru, știam să pierd frumos,
zîmbeam simțind fierbinte crini împlîntați în tîmple.

Vor veni îngeri celebri și motani meticuloși,
ne vor depăna povestea celor ce-au fugit de-acasă,
ne vor costuma în ghinde și în crini morocănoși,
vor sorbi șerbet de-alune din jobene de mătasă

peste noi vor trece norii, peste nori vor trece sfinți
o să incendiem tot burgul cu făclii muiate-n sare,
vor ieși pe străzi canarii să ne vîndă pe arginți
vor ieși pe ziduri melcii cu biserici în spinare

și vom înălța baloane colorate indecent
și vom scrie rugi obscene tot sperînd într-o salvare
și-om flana apoi albastru prin orașul transparent
– două umbre de zăpadă cu iluzii în spinare –

pînă cînd vom trece munții, pînă cînd vor trece ani
și-n sfîrșit vom înțelege ce frumos pierdut-am totul
și ne vom retrage-n tihnă într-o stîină cu ciobani
să ne mîngîie pe suflet mieii de mărar cu botul.

În fiecare zi o parte-a noastră
se colorează, murmură povești
Heruvi de sare ne bat la fereastră
Racii ne fac semne hai-hui din clești.

Ne refugiem timid în debarale,
simțim arome blegi de marțipan,
seve țîșnind din mere ancestrale,
stafide-n moi felii de celofan

fursecuri tăvălite mov prin pulberi
de usturoi regal și rozmarin
- pășește-ncet, mi-e teamă să nu spulberi
tăcerile ce s-au ascuns în crin.

Și-nchide ochii, o să vezi mai bine
cît de timizi și fragezi putem fi
flanînd prin burgul ăsta fără tine
cu nori prin păr și-n suflete făclii.

Prinsesem meșteșugul de-a înhăma furnici
și de-a porni cu ele așa, hai-hui, prin viață
plutind în mov șarete, cu vizitii arici,
și degustînd în lene șerbet de mentă creață.

În urma mea fanfare treceau în marș vioi
mimînd sublime valțuri pentru sublime fete
și răsăreau motanii și îngerii în convoi
să-mi coloreze ziua cu praf de canțonete.

Mustea întreg orașul de bîrfe fistichii,
flanau injurii tandre pe strada ofilită,
dar aveam crini pe pleoape și-n suflet liturghii
și nu-mi păsa de nimeni, și eram fericită.

așa că fab, știi bine, poți dacă vrei să taci
aripa mea te-aude și gîndul meu te iartă,
iar ființa mea de abur, gutui și cozonaci
te-așteaptă, și-ți zîmbește, și-ți scrie, și te poartă.

*O să îți iau mărgelile din sticlă d-ai-a faină,
și căni cu ceai de bambus, și nori, și acadele
de supt în clipe tandre, de picurat pe rană,
și-o să te dau de-a dura apoi prin catifele*

*pîn' trupul tău de aur va exploda ferice
și-a despărțiri albastre va miroși tot burgul,
iar îngerii cu lunetă, tot ronțâind alice,
vor înălța baloane să vadă Demiurgul.*

*Ce tristă și frumoasă tot croșetezi cuvinte,
cum ne servești șăgalnic cu visuri confiate,
în timp ce sus, la schituri, teribil de cuminte,
ne faci cu ochiul Sfinții de zahăr tos și lapte.*

Poate o să-mi fie silă, poate o să-mi fie dor,
poate o să am umbrelă din mătăsurii parfumate,
poate o să am trăsură din lemn trist, de sicomor,
poate o să am duzină de serafi de prins pe spate.

Poate o să plouă candel, ca în orice zi de-april,
poate vor ieși vecinii cu batiste la fereastră,
și-o să am zîmbet fierbinte, și-o să am suflet vernil
și baloane năucite poate-or înflori în glastră.

Cînd mă voi ivi albastru-argintiu pe strada ta
mestecînd scoarță de zmeur fiartă în clăbuci de lapte
și ți-oi pune la picioare țara mea de catifea
și pîinițe de gutuie, și canari ți-oi pune șapte

să te fac să-ți iei bagajul și să ne cărăm apoi
în ținuturi unde munții știu zăpezi să dăruiască
să pictăm îngerii de ceară pe foițe de trifoi
și apoi, de bucurie, să îi omenim cu pască.

Îmi iau grădină ca să pot planta
greierii de turcoaz din ființa ta,
să aibă un' să crească, dacă vor,
motanii de-abanos în torsul lor
și crinii mlădioși din care sorbi
arome pentru sfinți și pentru orbi.
Și-mi iau grădină d-aia, infinită,
să frăgezim secundele pe plită,
tot așteptînd minuni să ni se-ntîmple
și îngerii să ne presure pe tîmple
cu degete prelungi și luminoase.
Și vin egreți în zboruri tumultuoase
să ne arate, uite, că există
povestea noastră fragedă și tristă
scrisă cu lungi tulpine de lumină
pe inima de mosc și parafină
care privește, bate, bate, bate,
tot așteptînd să te ivești din noapte.

Pribește trei cocori, poate așa
o să ajung și eu în lumea ta.
Poate așa o să învăț să zbor,
iar sufletul meu palid de cocor
poate ar înflori a mandarin.
Prin degetele mele -ar curge vin
și-a pîine caldă ar miroși apoi
sîngele meu, incandescent șuvoi.
Aș sta în pat, alătura de tine,
aș bea cafea cu lapte și grisine
de scorțîșor nemțesc aș mesteca.
Mi-ai povesti vernil din viața ta
și uite-așa, domol, fără de teamă,
ne-am prinde noaptea -n gene ca o clamă
precum își prin eleve de liceu
tristețea -n sufletul calin și greu.

Vom hoinări domol, pe îndelete,
cît încă este cald și este mai.
Miroase-a catedrale și a ceai,
a crini de lapte și-a surîs de fete.

Noi vom flana așa, fără de teamă,
printre copaci sub care îngeri dorm,
omizi pudrate fin cu bulion
ne vor așine drumul și-or vrea vamă

ca să ne lase, uite, să purtăm
prin burgul incendiat de primăvară
această delicată grea povară
că încă mai iubim și existăm.

Și-apoi, cînd noaptea se va ninge-ncet,
precum cuvintele în călimară,
ne vom închide-n fructe pîn' la vară
și-om scrie psalmi cu trupul pe parchet.

Destupă-ncet borcanul de pe masă
ia-mă de mână ca să dăm apoi
ocol parfumului ce-ncet își lasă
miresmele de fluturi peste noi.

Închide ochii, ca să simți mai bine
cum vara îți șoptește ne-ncetat
să îți pui rochia mov cu mandarine
cea bună de amor și de flanat

și-apoi, închiși în trupuri ca o seară
încătușată-n cupele de crin
hai să dăm buzna fericiți afară
fin pomădați cu mere fierte-n vin.

Haide copile, e timpul să plouă
pune-ți pe umeri hlamida cea nouă
ia-ți șapte mere și șapte covrigi
înhamă cu grijă cei patru arici
și hai să pornim, trăsura ne-așteaptă
iar calea e grea prin lumea de apă
- prin lumea de nouri și lumea de sfinți
nu poți să treci fără iriși în dinți -
deci iute dă-mi mîna și haide la drum
mîine e viscol și ieri este scrum
împarte ziua de azi pe din două
și haide iubito, e timpul să plouă...

Uneori îngerii dispar fab, știi,
se satură de trupurile noastre prelungi și gri,
se satură de cât suntem de fragezi și goi,
sunt sătui de răceala și tăcerea din noi,
și se duc, fab, se duc, precum ar pleca
o rază albastră din inima ta
sau precum plec eu uneori, când fug de toate,
dispar mirosind a crini și unt și a noapte,
își îmbracă aripile și flanează spre munți,
acolo îi așteaptă melcii mov și cărunți,
și lăstuni infiniți, gata de sărbătoare,
și îngerii, sătui de minuni și sătui să zboare,
vor vrea doar să bea bragă și să ronțăie flori.
De undeva de sus, de dincolo de nori,
se va porni ploaia așa, ca o taină,
de parcă cineva ar lua iute o haină
de apă și-ar pune-o pe umerii mei.
Atunci vom uita de îngeri, ce să facem cu ei
în orașul acesta îmbâcsit și-afumat.
Îngerii dispar, fab, și-ntr-un fel e păcat
că ne lasă atît de palizi și mici
dar e mai bine așa, ce să facă aici?

Vom mirosi a mere și-a flori de marțipan,
ne vom plimba pe uliți blînd încecate-n soare,
vom avea sol și înger motanul diafan,
ce-o să-ți depună perle de piersici la picioare.

Îmi vei da vin de iriși și biscuiți de soc,
copti îndelung, cu grijă, pe coapse de fecioară
și ți-oi pudra surîsul blajin, din loc în loc,
cu pămătuf de nuferi și praf de scortîșoară.

și-apoi, de fericire, vom colinda prin burg,
ne vom lua la trîntă cu Heruvimi de sare,
pîn' ne-om topi în vinuri, în lacrimi și-n amurg
și ne-om certa albastru pe scoicile din mare.

Crinul palid abia învățase să spere
în oraș mirosea a fum greu și-a tăcere,
iar în ziduri albastre, de sare și lapte
colcăiau dantelate secundele coapte.
Pe cravata de pînză tocită vernil
își trasase cu lacrimi șotron un copil
iar în jur, printre tufe de ambră și nori,
melci pepit se-nfruptau aiuriți din comori.
Era vară și seară, abia de plouase,
sîinii tăi răsăreau fericiți peste case,
iar la trupu-ți prelung și candid și ușor
depuneam ne-ncetat rugăciuni fierte-n clor.
Apoi totu-a murit, de pe-un franjur oval
un seraf piperat tînguia din caval
psalmi de șoapte și ceară și ceai și tutun
pansament diafan pentru burgul nebun.

Peste case vara-și lăsa abur greu cu miros de tămâie sus, la birtul din colț, te serveau cu năut și șerbet de lămâie. Se-nserase când tu, în rochiță flu-flu, mi-ai spus hai și, cu tine de mână, am urcat năucit în tramvai era gol, doar în față, pe-un scaun, un înger marin alegea știri pompoase din pahare imense cu vin se-auzea-n difuzor cum cânta un canar plictisit și mi-ai zis să-ți spun Crin și timidă apoi ai zâmbit totu-n jur se topea de atîta căldură și dor mi-ai șoptit: uite, fab, totul este atît de ușor e de-ajuns să-mi dai mîna, să pornim alandala prin noapte străzile-s cozonaci, casele sunt carafe cu lapte, și-atunci, fab, spune tu, n-are rost să rămînem aici? doar un semn dacă fac am pe glezne convoi de furnici ce-mi presară pe coapse cornulețe de ambră și ceai vezi tu, fab, cît de fain, cît de mov poți trăi în tramvai? Are rost să cobori într-un burg de cretini incolori când vatmanu-ți oferă pe tavă petale de nori? Doar un semn dacă fac și din geamuri țîșnesc pelicani uite-i, lasă prin aer biscuiți cu susan, diafani, pentru greierii palizi și sfinții de fum de la schit ce, când trec, or să sune din toacă albastru-pepit să anunțe orașul că flănăm ne-ncetat pînă-n zori hai, am melci parfumați și minuni, n-are rost să cobori...

Peste case vara-și lăsa abur greu cu miros de tămâie sus, la birtul din colț, te serveau cu năut și șerbet de lămâie. Se-nserase când tu, în rochiță flu-flu, mi-ai spus hai și-am rămas lîngă tine, și-am trăit fericit în tramvai.

Îți voi spune pe nume ca și când te-aș iubi
peste burg vor flana năuciți îngerii gri
peste noi vor flana crini de abur și sare
va fi zi mov de august cu aromă de mare
și-om porni uite-așa, tu zburînd, eu visînd
cu omizi de-angora peste inimi torcînd,
să vînăm furnicuțe moi, de zahăr flambat,
caradaște de cocos și gîndaci de agat,
să le prindem apoi în mărgele de rouă,
să le dăm șui de-a dura pe străduțe când plouă
ca să iasă tot burgul la ferestrele verzi
tu să-mi spui, zîmbind galeș, uite dragule, vezi
ei nu cred în minuni, nici în noi ei nu cred
dar de vrei poți să pui peste iarbă un pled
și apoi să pictezi mănăstiri și altare
pentru seara ce vine, pentru clipa ce doare
pentru tot ce iubim, pentru tot ce-am uitat
pentru tot ce în urmă fericiți am lăsat
pentru îngerii triști din orașul cel gri
pentru a-ți spune pe nume.
ca și când te-aș iubi.

Îmi place cînd plouă, e-un fel delicat de-a muri,
un mod delicat de-a învinge prin ceața orașului gri
să-ți plouă în suflet arome de toamnă și nori
să vină țigarii să fure din unghii culori,
iar tu să stai palid și trist, ca un zid prăbușit
pe care vin îngerii să scrie poeme albastru-pepit
și-afară să fie doar munți infiniți și tăcere
să care ogarii calești unse fraged cu miere
prin burgul afundat în atîta durere și scrum
și-n trupul tău fraged să fie doar lapte și fum
de smirnă în palme de greieri, de crini și copii.
Îmi place cînd plouă. E-un fel delicat de-a muri.

Poate că ai dreptate, suntem nori
prea defilăm așa, din cale-afară
prea suntem triști și fazi și trecători
prin trupurile noastre prea mult zboară
străjerii-acestei lumi de-neînțelese
Mult prea mult abur ne-mpresoară viața
de ies cirezi de îngeri la cules
tot ce în urmă-a irosit paița
ce-mi poartă umbra, searbăd, peste burg
cînd te pîndesc, din lanuri de petunii,
să te ivești, tăcută, în amurg
precum un crin în sufletul furtunii.

Versuri de retrăit viața, ceața și lumea de ceară,
moduri de îmblinzit pleoapa și ploaia vernil de afară,
feluri de a mă ascunde ocrotit de o coajă de nucă,
degetul meu desenînd îngeri prin lumea năucă,
zile de mijloc de mai și zile de mijloc de viață,
vîntul albastru din suflet și vîntul ce-mi bate în față,
clipe pierdute ce fac să te bucuri de clipe pierdute,
păduri de iluzii prin care colindă milioane de ciute
purtînd sfinți în spate, mirosind a mosc și a seară,
și, peste tot, ca un fum, ființa ta ce în mine scoboară.

Fluturi de umbră pe rochia ta,
străzi amorțite de soare,
perne de smirună și de catifea,
motanii ce-ți torc la picioare,
mese albastre ce găzduiesc
sticle cu duhuri duioase
(dintre acelea ce dănțuiesc
în inimi mov, de mătase),
burgul cochet, ocrotit de himere,
sîni cu esență de soc,
coșuri imense, cu nuci și mere,
lozuri de vis și noroc,
și peste toate, din cînd în cînd,
ploaia amară de vară
prin care trece, ferice și blînd,
Seraful cu suflet de ceară.

Știi cîtă durere poate oare să-ncapă
în lumea de nouri, de abur și apă?
Cum trece prin bălțile burgului tău
heruvul de ceară cu sufletul greu
plimbîndu-și în lesă motanul birman
pe uliți de rouă și de celofan?
De cîtă tăcere-i nevoie în jur
să bîntui prin viață cu sufletul pur,
să cînți fericit că-n sfîrșit ai găsit
puterea de-a pierde tot ce ieri ai iubit?

Știi cîtă durere poate oare să-ncapă
în lumea de nouri, de abur și apă?

Îmi strîng la piept genunchii și tăcerea,
vara abia începe, mai am timp
pe linia ferată să mă plimb,
la dromaderi să îmi împart averea.

Dincolo de oraș știu că există
sfinte cu trupul parfumat și lung,
cu vieți brodate fraged pe batistă.
Poate la ele mai am timp s-ajung.

O, le-aș hrăni din palmă cu bobîțe
de crin fiert îndelung în sos de mac
și lapte stors din păpădii pestrițe,
servit în ciuboșele mov, de lac.

Le-aș dărui în fiecare seară
să-ncerc în felul ăsta să le-mbun
și-apoi, pe murii grei de scorțișoară
le-aș desena icoane cu magiun.

Într-un final, de-ar vrea să îmi surîdă,
aș bîntui ferice-ntregul burg
cum bîntuie prin viața asta hîdă
îngerul meu albastru și zălud.

*Ce trist e orașul spre seară,
miroase a crini și a ceai,
a ploi iluzorii de vară,
a soc, a șarete, a Rai.*

*În aburul bleg de pe stradă
ferestrele-și spală priviri,
în piețe heruvi vînd pomadă,
prin haine mustesc amintiri*

*puștoaice chiulind de la ore
fumează prin colțuri năluci,
iar ziduri pustii, incolore
aruncă spre tine clăbuci*

*și-ți scriu cu dulceață amară
epistole-n gheare de corbi
flanînd ca un fum de țigară
prin lumea de sfinți și de orbi.*

Și vom citi pe rînd din Sadoveanu
în noaptea asta cu parfum discret
tu șifonîndu-ți galeș sarafanul
eu depănînd iluzii pe parchet.

În jur va mirosi a mere coapte
și a bunici cu mersul legănat
ce-așteaptă cu șerbet și căni cu lapte
să termine copiii de scăldat.

Va fi, cum să îți spun, atît de bine
că o să crezi că-i vis și-o să zîmbești
și o să-arunci în nori cu mandarine
și o să-nhami motanii la calești.

Iar eu, ca vizitiu, în haină moale
de ghiocel tivit cu praf de soc
ți-oi scrie psalmi de rouă pe picioare
și rugi de amăgire și noroc.

Și anii or să treacă precum suie
convoiul de căruțe cu mălai,
iar noi vom tot flana prin viața șuie
cu sfinți, cu Sadoveanu și cu ceai.

Dinspre Sibiu treceau cirezi de nori căprui
Ne simțeam calzi și blînzi și mov și-ai nimănu
și colindam întregul burg, și ne iubeam,
și ne-admirau sfinți de cireșe de la geam.

În jurul nostru tîrgoveții vindeau jazz,
Motanii beau tincturi de rouă de necaz
cînd tu treceai așa hai-hui pe lîngă ei
cu trupul tău așa ușor, cu sîinii grei.

Și ne era dor de părinți și dor de noi
Tot ronțăiam tulpini albastre de trifoi
și-n urma noastră creșteau visuri și arici
și era fain ca într-un cînt de Bregovic.

Și făceam planuri de eșec în asfințit
În suflete ne mirosea a vînt cosit,
iar prin Sibiu treceau cirezi de nori căprui
și eram triști și fericiți și-ai nimănu...

Voi cumpăra gutui pentru dulceață,
ghimbir, mărar, și foi de pătrunjel
duios legate la mijloc cu ață
toarsă din suflet bleg, de ghiocel.
Vom umple cale cu cireșe-amare
date de-a dura de prepelicari
și becurile de la felinare
vor fierbe împreună cu șalvari
aduși de prin Stambul, în toi de noapte,
în cupe cu arome șui, de crin,
în care se răsfiră, mov și coapte,
flori de-astrahan și nuci de mandarin.
Și-om face tocăniță din burete
extras din salteluța de pe pat,
și-agrafe rătăcite de subrete
vor fierbe-n dulci miresme, sub capac.
Căci eu, melc cusurgiu, n-am chef diseară
decît să te servesc multicolor
și-apoi să ne ascundem în cămară
și să brodăm poeme pe covor.

Poate azi o să plouă, nu știu
uite, este-atît de tîrziu
și-i atîta noapte în noi
chiar avem nevoie de ploi
ca să spele tot ce-am uitat
pe retină, în inimi, prin pat
ploi albastre să spele-n șuvoi
gîndul searbăd că nu suntem doi
gîndul palid că încă nu știu
de ce taci, de ce mor, de ce scriu
cum de sufletu-n moi vălătuci
peste țara de orbi și năluci
tot flanează de ore, de ani
de ce-n trup îmi cresc flori de castani
și de ce, ne-amăgim incolor
că e cald și frumos și ușor
să exiști alandala prin burg
vezi tu, fab, amintirile curg
se răsfiră alene pe masă
prin felii cu dulceață de casă
unse-agale, duios, pe-nserat
cînd ies melcii bătrîni la arat
iar eu, fab, n-am habar de nimic
hrănesc îngerii mov cu fistic
și zîmbesc chiar de-n jur e pustiu.
Poate azi o să plouă, nu știu.

Învăță-mă să număr pînă la zece, apoi
învăță-mă să uit de țară și de noi,
învăță-mă să spulber tăcerile în vînt
și fab, cînd ai tu vreme, învăță-mă să cînt
cîntece mov și triste ca zilele de vară
cînd port rochițe limpezi și mă avînt pe-afară
și fug spre munți de lapte și spre păduri de soc
învăță-mă să tragem lozuri făr' de noroc
pe care-apoi, aiurea, o să le cos pe tiv
și-o să zîmbesc șăgalnic așa, fără motiv,
doar ca să momesc îngeri să mi se-așeze lin
pe umeri și pe toarta carafelor cu vin.
Hai fab, te rog, mă-nvăță ce sfinți ne pot salva,
cum să servim la noapte șerbet de catifea,
cum înhămăm găscanii la carul de-astraham,
cum mituim cu nalbe drumeții de la han
ca să nu spună lumii că ne-au văzut pe-aici.

Haide fab, hai, dă-mi mîna, nu te teme că zbor,
e-atît de simplu totul și-atît de ușor...
e ca și cum ai visa ori, de vrei, ca și cum
rostogolești rotocoale de ceață pe drum.
Într-o astfel de clipă, într-o astfel de zi,
am renunța să fim noi, ne-am costuma în copii,
și-am momi îngeri, fab, cu fulgi, pepeni și nuci
poate am prinde în cursă heruvimii uituci
ori poate fluturi am prinde, ori poate o rază albastră
pripășită o clipă taman pe inima noastră.
Am mesteca iederă, ți-aș găti delicat
cochilii de dantelă proaspăt smulse din pat.
Tu mi-ai scrie povești și poeme ciudate
cu omizi de-angora ce mustesc de păcate
cînd, prin halta infectă trece-agale și trist
personalul de nouă cu destin navetist.
Noaptea ar curge așa, fistichiu și ușor.
Haide fab, hai, dă-mi mîna, nu te teme că zbor.
Învață-mă să șuier albine și furnici
și să le urc pe pleoape, să-mi deseneze ele
patrii fără cuvinte, cu-aromă de cafele,
în care, apoi, de silă, să cerem adăpost
uitînd tot ce-o să fie și-uitînd tot ce a fost.

Curînd probabil vom pleca de-aici
mi-e silă, fab, de tot ce ne-nconjoară
suntem atît de goi și lași și mici
și-atîta ceață bîntuie pe-afară
încît degeaba cred în sfinții triști
plimbați de melci în cafenii șarete
se-ntreabă oare ei cum de rezîști
să treci prin lume cu poeme-n plețe?
Mai are rost să mă mai hîrjonesc
cu îngerii mov în după-amiezi de vară
cînd îi aud apoi cum mă bîrfesc
că trupul meu miroase-a scorțișoară
și că zîmbesc așa, nedefinit,
pentru toți crinii întîlniți în cale
flanînd hai-hui, cu părul despletit,
prin burgul năpădit de haimanale.
Hai, spune-mi, fab, la ce vrei să mă-nchin?
la tîrgoveții cu miros de smirnă,
la fluturii brodați pe baldachin,
la ciutura scaldată în lumină?
Și spune-mi, fab, chiar crezi că are rost
acum, cînd noaptea lin în mine ară,
să ne-amintim ce colorați am fost?
Mi-e silă, fab, de tot ce ne-nconjoară.

Hei fab, ai visat vreodată că zbori?

E noapte, văzduhul miroase a flori
și-orașul e mort și miroase a tină
și-n trupul meu, fab, e atîta lumină
de-abia pot serafii de vată s-o poarte
pe aripi, pe buze, în inimi, pe pleoape.
Și vin orbi ce duc lungi gloxinii în dinți
ce-mi spun că sunt triști și blajini și cumiști
și voie îmi cer să-i las să se-adape
din trupu-mi prelung ce mustește de șoapte.
Iar eu le dau voie căci știu foarte bine
cum e să fi orb, s-adulmeci lumine,
în lumea aceasta tăcută și-albastră.
Vezi fab, este simplu, îți alegi o fereastră,
surîzi ca și cum ai vedea o clipită
heruvul de ceară filfiind din aripă,
apoi închizi ochii și numeri aiurea,
încerci să zărești peste dealuri pădurea,
fereastra deschizi în odaie să cadă
aroma de munte-nvelit în zăpadă,
și-apoi te ridici ca și cum ai putea
să spulberi prin nori tot ce inima ta
de-o viață adună în taină și fum.
Și știi că-i tîrziu și totul de-acum
e noapte, tăcere și-aromă de flori.
Hei fab, ai visat vreodată că zbori?

*C*îteva zile o să mai plouă, apoi
o să se stingă chiar și ploaia din noi
și-o să rămînem umili și mov și blajini
din cupe de crini or să crească lumini
din trupuri prelungi se vor scurge cuvinte
nimic nu va mai fi apoi ca-nainte
nici măcar străzile, nici măcar tu
nu mai zîmbi așa, nu-mi spune că nu
are rost să pășești pe uliți de ceară
pînă și melcii dau buzna afară
pînă și îngerii ne iau de mîină, nu vezi
avem de colindat suflete și livezi
avem de străbătut atîtea tăceri
atîrîm în cuier duhul zilei de ieri
dă-mi mîina apoi și hai să pornim
o să cîntăm psalmi pînă amețim
o să pictăm acvarii și sîni și altare
nu contează că-s nori, nu contează cît doare
totul e să zîmbești cum făceai înainte
vom trăi cu polen și aduceri-aminte
și-om flana ani întregi, secole dacă vrei
hai, încearcă, dă-mi mîina, pune-ți iute cercei
și rochița cea cloș, și pantofii de rouă
uite, vezi, s-a sfîrșit, e frumos, nu mai plouă.

Hai fab, cheamă-ți norii și ploile toate,
prinde-ți iute gutui și cireșe pe spate,
ia-mă de mînă și hai să ieșim.
Orașul e mov cîtă vreme trăim,
orașul e viu cîtă vreme mai vrei
să cumpărăm frunze și melci și cercei.
Orașul e cald cîtă vreme mai plouă.
Vom încrusta îngeri pe boabe de rouă,
vom decora schituri cu ode fierbinți,
orașul e mort dacă suntem cuminți
deci haide, te-mbracă afară e noapte
la colțuri sunt sfinți ce vînd mere coapte
și vată de zahăr pudrată ușor
cu praf de iluzii și de scorțișor
iar drumul e lung fab, și-aripe nu sunt
miroase a vară, a crini și-a pămînt
din care răsar icoane brodate
cu heruvi prelungi, ocrotiți de stigmate
ce nu vor să știe de ce mă iubești.
Hai, șuieră-ți norii, e timp de povești
de coapse și sîni lunecînd prin odaie
hai, ia-mă de mînă și dă drumul la ploaie.

Înger, e timpul de ceai, e timpul de rai, e timpul de
ploaie
pune tacîmuri de-argint, invită motanii și crinii-n
odaie
șuieră mov-fistichiu valțuri de nori și mătasă
înger, e noapte albastră de vară și vremea de masă

pune de jur împrejur tronuri fierte în lapte
vom dezbrăca indecent mandarinele coapte
- coaja păstrează-o, e bună în clipe când ai
chef să te plimbi ore-ntregi în tramvaiul cu cai

o să servim dovlecei presărați cu tarhon
colo, în colț, sunt furnici de angora-n bulion
și pe verandă, în stînga, ți-am făcut dacă vrei
un pandișpan infinit împănat cu cicoare și tei

ne-om ospăta ore-ntregi și om bea dulci licori
îți voi ghici în trecut, îmi vei scrie scrisori
viața va trece încet precum trece spre seară
glasul bătrînului clopot de la schitul de ceară

și-om adormi în final legănați fistichiu
în balansoare sculptate cu grijă în lemn stacojiu
și vom visa demoazele hoinărind prin tot burgul
mîndre și triste și lungi cum le-a creat Demiurgul.

Vom mirosi a vară, a mere și a lași,
ne vom plimba pe uliți cu crini pepit în gură,
din pasul nostru-or crește, blajini și pătimiși,
melci tuieși de durere, de nori și băătură.

Tot târgul, frînt de soare și-nmiresmat de tei,
va şuiera eleve cu sîni de mandarine
să-și zăngăne albastru zefirul din cercei
ca să momească stoluri de îngeri și albine

ce-or să se-așeze palizi pe umărul tău stîng
tocîndu-ți la ureche vecernii de socată
în timp ce pelicanul, cuminte și nătîng,
va înălța baloane să nu fii deocheată

de târgoveții veșteji ce ieri, în urma ta,
cădelnițau cu bragă secundele soioase
pe cînd, la ceas de seară, motani de catifea
își pendulau tristețea prin suflete și case.

Apoi ne vom întoarce, ferice și trufași,
să povestim această dementă aventură
și-om mirosi a vară, a mere și a lași
și-a trupuri infinite cu crini pepit în gură.

*Ce păcat că vine iarna cînd tu ești acum departe
ar fi fost fain ca ninsoarea să o împărțim așa
eu în partea mea de lume, tu în partea ta de noapte,
tu în gîndul meu sălbatic, eu, la fel, în tîmpla ta.*

*Ne-am fi odihnit atuncea ca doi urși sătui de viață
– între noi doar Psalmii serii, iar în noi tropot de cai –
și am fi privit zăpada pînă cînd, spre diminează,
cu omăt în toată ființa ne-am fi cufundat în ceai.*

*Și apoi, plini de arome și de întîmplări haioase,
am fi năvălit pe uliți, am fi șterpelit un brad,
și-am fi împărțit colinde, vîsc și rodii pe la case,
și-am fi colorat cu iarnă orășelul ăsta fad.*

*Însă-acum tu ești departe, pentru îngerii pun capcane
măcar ei să-mi fie-aproape pînă cînd o să apari,
măcar ei să-și poarte leneși puritatea pe divane,
măcar ei să-mi fie-n suflet, peste noapte, iconari.*

Pădurea-i un ocean cu pești ce zboară,
adulmecă-i aroma, nu te teme,
sufletul ei în trupul tău coboară
cu valuri mari de frunze și de lemne.
Iar noaptea, când ți-e inima de ceară,
și buzele crăpate-s de îngheț,
pe-oceanul tău din lemn de scorțișoară
vin îngerii la surf și la dezvăț,
și unicorni cu solzi de-argint și lapte,
și vulpi de mare, și corali, și-arici,
și scoici cu perle de ghimbir și șoapte,
și urși-jeleu, și greieri, și pisici.
Îți simți cum îți înoată prin artere,
cum făuresc lungi insule de brad,
și-ai vrea să fugi, să spui la revedere,
și e târziu, și tîmplele îți ard.
Dar vezi, afară încă viscolește,
în burg nu are rost să mai cobori,
mai bine fierbe vinul și zîmbește
oceanul tău din suflet ninge flori.

*Peste burg e doar luna ca un fruct de lămâi
tu, copil de decembre, pentru cine rămîi
cînd zîmbești și îți prinzi păsări albe în păr
cînd îmi spui, uite fab, viața este un măr
pentru cine torci crinii, pentru cine visezi
cai de vată de zahăr călărind îngerii verzi
cum prinzi clipa ce zboară, pentru ce insectar
ții moneda de zahăr marinată-n muștar
și cum poți, mai ales, nesfârșit să mai zbori
peste lumea aceasta de durere și nori?*

*Peste burg e doar luna ca un fruct de lămâi
tu, copil de decembre, pentru cine rămîi.*

Mă iartă de-am crezut că pot zbura,
nu am știut văzduhul ce înseamnă.
Degeaba aripi porți de catifea
de nu te bagă îngerii în seamă.
Și iartă-mă de am crezut că pot
cu stihuri blegi să-ți parfumez trecutul
e-atîta nepăsare peste tot
și-atîta ceață-nvăluie pămîntul
încît degeaba versuri scriu pe zid,
degeaba părul mi-l presar cu ploaie,
degeaba trupul meu mov, translucid,
sădește crini de abur prin odaie
căci știi prea bine, nu poți colora
nimic în jurul tău de nu e toamnă.
Mă iartă de-am crezut că pot zbura,
nu am știut văzduhul ce înseamnă.

Și va veni o vreme cînd totul va fi ceață,
prin burgul nins de ploaie vor înota cirezi,
și-mi va fi frig și silă ca într-o dimineată
în care-n niciun înger nu o să poți să crezi.

Vor străluci în geamuri batalioane triste
de dame îmbufnate și conți triumfători,
prin pomii grei de noapte vor atîrna batiste,
în sufletele noastre se vor ascunde nori.

Și-ți voi suna la ușă dar nu îmi vei deschide,
și-ți voi lăsa cafeaua cu lapte lîngă prag,
și ți-oi broda cuvinte și versuri insipide,
ca să zîmbești în taină și ca să îți fiu drag.

Iar tu, nedumerită, ascunsă în dantele,
sătulă de orașul în care ne-am topit,
vei șuiera trăsura și melci în catifele
te vor purta albastru prin parcul adormit

ca să te coloreze și ca să uiți de toate
cîte ți-au scris în palmă nebunii de la schit
și-o să te știi frumoasă și vie și departe
și, știind acestea toate, o să fiu fericit.

